



NUMMER 1 - 2026

VENEZUELA –
VAD HÄNDER NU?

KUBA I
STORMENS ÖGA

KUBA UNDER
BELÄGRING

VENEZUELA OCH
VÄSTERLÄNSK
MEDIA

SD:S STÖD TILL
TERRORISTER

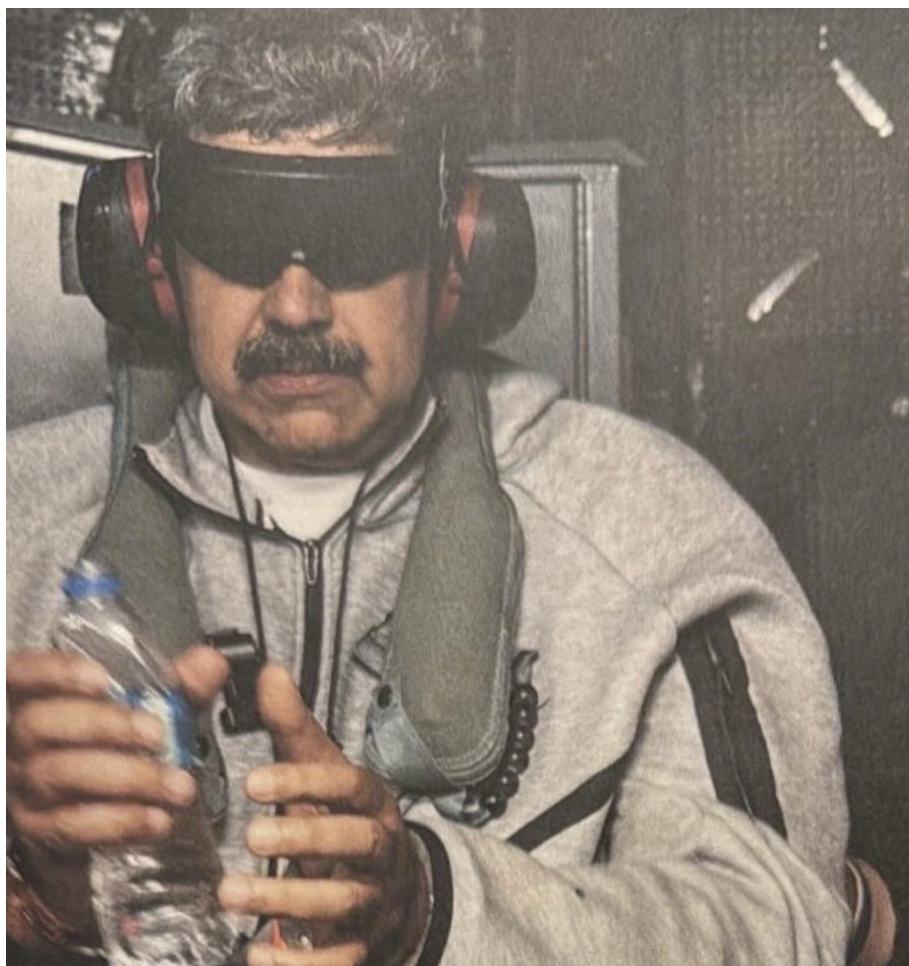
INTERVJU MED
PERUS STÖRTADE
PRESIDENT

IMPERIET SLÅR TILL

Angreppet på Venezuela och vår värld

Svensk-Kubanska Föreningen

svensk-kubanska.se



Kidnappningsoffer – frihet åt Nicolás Maduro! Bild: The White House

Tidskriften Kuba ger saklig information om Kuba, dess samhällsutveckling, vardagsliv, ekonomi, kultur, internationellt samarbete och solidaritet, samt om det progressiva Latinamerika och dess relationer till omvärlden.

Besöksadress och postadress:

Tegelviksgatan 40
116 41 Stockholm

Telefon: 08 - 31 95 30

E-post: info@svensk-kubanska.se

Webbsida: svensk-kubanska.se

Prenumeration Tidskriften Kuba

Tidskriften ges ut fyra gånger per år och ingår i föreningsmedlemskapet.
Endast prenumeration.....200 kr/år
Utlandsprenumeration.....300 kr/år

Medlemsavgifter

Ordinarie.....300 kr/år
Pensionärer, studerande, arbetslösa och ungdomar under 20 år..150 kr/år
Familjemedlemskap.....450 kr/år
Stödmedlemskap.....400 kr/år

Medlemsavgift och övrigt stöd inbetalas via:

Plusgiro 40 54 11-0
Swish 123 589 09 75

Ansvarig utgivare Matías Diessler
Redaktör Hannes Pakarinen
Redaktionsmedlem Zoltan Tiroler
Redaktionsmedlem Inka Persson

redaktionen@svensk-kubanska.se

Om inte annat anges svarar redaktionen för text, översättningar och redigering.

Foto omslag: Facebook

Foto baksida: Prensa Presidencial

Layout: Hannes Pakarinen

Tryckeri: Åtta 45 Tryckeri AB

ISSN 1402-8638

Pressläggning nr 1/2026

22 januari 2026

INNEHÅLL

- 4** Ledare: Bort med tassarna från Venezuela!
Matías Diessler
- 5** Det handlar om mycket mer än Venezuela
Alfonso Insuasty Rodríguez
- 6** Venezuela bryter inte med Kuba
TeleSUR
- 7** Om USA:s attack på Venezuela
Ed Augustin
Reed Lindsay
- 11** Kuba i stormens öga
Henrik T. Hansen
- 13** En belägrad nation – inte en misslyckad
Isaac Saney
- 16** "Återinförandet av demokrati" i Venezuela
Andi Olluri
- 20** SD:s stöd till kubanska terrorister
Zoltan Tiroler

OM FÖRENINGEN

Svensk-Kubanska Föreningen är en partipolitiskt obunden förening med målsättningen att stödja den socialistiska revolutionen på Kuba och de latinamerikanska folkens kamp mot imperialismen; att vara en del i den anti-imperialistiska kampen i Sverige; att främja de vänskapliga, kulturella och ekonomiska förbindelserna mellan Sverige och Kuba; att i detta syfte sprida information om förhållandena på Kuba och skapa bästa möjliga kontakter mellan folken i respektive länder.

Med undantag för ledaren, återspeglar artiklarna i Tidskriften Kuba inte nödvändigtvis Svensk-Kubanska Föreningens ståndpunkter.

På Svensk-Kubanska Föreningens hemsida publiceras dagliga uppdateringar om läget i Kuba och i övriga Latinamerika. Följ länken nedan för att läsa exklusiva artiklar!
svensk-kubanska.se

- 23 Trump och Europa
Ola Nilsson
- 25 Solidaritet över gränserna
Hector Flores
- 26 Intervju: Pedro Castillo
tre år efter kuppen
Claudia Velásquez
- 28 Notiser från Vårt Amerika
- 30 Smått & Gott
- 31 Kontaktinformation
Svensk-Kubanska Föreningen



Bild: Diario La Verdad de Vargas



Bild: Privat



Bild: Harm Bengén



Bild: The Atlantic

Redaktionsspalten

Knappt hann det nya året börja, förrän USA-imperiet slog till med förnyad kraft. Den 3 januari bombarderade den US-amerikanska armén Caracas och andra städer i Venezuela, varefter landets president Nicolás Maduro kidnappades och fördes till USA.

Det är således förståeligt, att detta första nummer av Tidskriften Kuba för 2026 fokuserar på Venezuela. På efterföljande sidor fördjupar vi oss inte bara i vad angreppet på Venezuela innebär (s. 5), och vad som låg bakom det (s. 7), utan även i den västerländska mediakårens gensvar (s. 16).

Händelserna i Venezuela innebär en ökad fara för Kuba. Då denna tidskrift gick till tryck, rapporterade *Wall Street Journal* att USA nu aktivt förbereder ett regimskifte i Kuba. Därför publicerar vi även analyser om den kubanska kampen mot USA-

imperialismen; om dess motståndskraft under belägring (s. 13) och hur angreppet mot Venezuela påverkar landets läge (s. 11).

I skottgluggen för USA finns varje land som inte rättar sig i den nyliberala världsordningen. Varje folk i det Globala Syd, och särskilt i USA:s "bakgård" Latinamerika som försöker bryta sig loss från imperialismen blir offer för en ursinnig kampanj. USA ljuger om dem, svälter ut dem och, ifall det är möjligt, angriper dem direkt.

Exempel på denna långvariga hetsjakt är inte bara det direkta anfallet på Venezuela, och blockaden mot Kuba, utan också de statskupper, *lawfare*-kampanjer och påverkan som USA ständigt utövar mot Latinamerika. I detta nummer publicerar vi en exklusiv intervju med den bortkuppade peruanska presidenten Pedro Castil-

lo (s. 26), i vilken imperialismens mer indirekta metoder framgår tydligt.

2026 kommer med all sannolikhet bli ett minst lika händelserikt år som 2025 – om inte mer, i takt med att motsättningarna skärps alltmer över världen. För oss som står upp för det socialistiska Kuba och det progressiva Latinamerika kommer det att kräva outtröttligt arbete för att övertyga, sprida information och skicka praktisk solidaritet till de kämpande folken i Kuba och Venezuela.

Den hårda kampen för rättvisa lättas dock upp av två viktiga jubileer – i år skulle Fidel Castro ha fyllt 100 år, vilket Svensk-Kubanska Föreningen kommer att uppmärksamma. Samtidigt fyller även föreningen 60 år. Då återstår det bara att säga: gott nytt kampår, och trevlig läsning!

HANNES PAKARINEN
REDAKTÖR

LEDARE: Bort med tassarna från Venezuela!

Låt oss vara tydliga. Den väpnade interventionen mot Venezuela har inget att göra med landets politiska system. Det som hägrar för USA i Venezuela är det smörgårdsbord av naturresurser som man vill sätta tänderna i. Och det som provocerar är att Venezuela har haft fräckheten att väva ett självständigt nätverk av allianser och samarbeten med Kina, Ryssland, Iran och andra länder som vill utmana dollar-dominansen och bygga självständiga finansiella och kommersiella alternativ utanför USA:s kontroll.

Utöver att ta kontrollen över Venezuela vill man samtidigt statuera ett exempel: det här händer dem som vågar agera utanför de regler USA bestämmer. Vi bevittnar ett globalt krig med både ekonomiska och militära medel. På den ena sidan USA-imperiet och dess medlöpare, på den andra ett antiimperialistiskt block – som är heterogent och löst sammanfogat både ideologiskt, politiskt och ekonomiskt.

Det råder inget tvivel om att den världsordning där USA är den helt dominerande supermakten är på väg att ta slut. Utanför västvärlden är det få länder som inte har insett detta. I Europa däremot, är det få som vågar uttala att det vi ser är slutet på en unipolär era och att en ny ordning kommer att etableras. Även om USA:s förmåga att utöva makt minskar, kommer USA att fortsätta vara det mäktigaste landet i världen under överskådlig tid framåt. Därför är insatserna höga och riskerna för ett förödande kärnvapenkrig för mänskligheten överhängande.

På sätt och vis är attacken mot Venezuela en spektakulär reträtt dold bakom ett aggressivt utfall för att säkra viktiga resurser och styrkepositioner. Världsimperiet knakar i sina fogar. 20 år av ockupation av Afghanistan misslyckades. Man har tappat intresset för Ukraina och är nu redo att kasta NATO under busen genom att grabba åt sig Grönland. Det enda man förlitar sig på är den starkes rätt, det ovillkorliga stödet för folkmordsstaten Israel och



Bild: Facebook

den självpåtaga rätten att husera som man vill i Latinamerika. I det här kaoset som tycks ske långt ovanför våra huvuden är det ändå viktigt att organisera sig och lyfta den egna rösten mot galenskapen. Motstånd mot krig och imperialism måste komma underifrån.

Svensk-Kubanska Föreningen är inte bara en solidaritetsorganisation som kämpar mot imperialismen, vi är också en fredsörelse. Därför är det viktigt att vi tar tydlig ställning utan tvekan. Efter angreppet mot Venezuela antog föreningen följande uttalande:

Bombningarna på venezolanskt territorium och det olagliga gripandet av dess president överskrider en oacceptabel gräns. Dessa handlingar representerar en ytterst allvarlig kränkning av Venezuelas suveränitet och är ytterligare ett extremt farligt prejudikat för hela det internationella samfundet.

Om man tolererar ensidigt bruk av våld, mordande av civila, piratdåd och plundring av suveräna staters resurser, är världen på väg mot ett scenario av global konfrontation av oförutsägbara proportioner.

Attackerna utgör en kriminell handling som flagrant bryter mot såväl internationell rätt som FN-stadgan.

Det är samtidigt kulmen på ett hybridkrig som USA fört mot Venezuela i över två decennier. Syftet har hela tiden varit att återställa de amerikanska bolagens kontroll över Venezuelas tillgångar och rikedomar.

USA har velat undergräva det bolivarianska projektet som genom förstatligande och kontroll över oljetillgångarna skapat massiva sociala program för bland annat hälsovård, utbildning och bostäder. Projektet har också byggt lokala folkliga organ för medborgarnas deltagande i samhällsplanering och kontroll av offentliga medel. Trots att revolutionen haft motsägelsefulla, dogmatiska och korrupta inslag har den behållit folkmajoritetens stöd och inte kunnat besegras demokratiskt.

Efter Chávez' död 2013 intensifierades därför hybridkriget genom ekonomisk blockad, kapitalflykt och valutaattacker, mediekampanjer, sabotage och stöd till impopulära "oppositionsledare" som María Corina Machado. Och nu alltså genom en våldsam militär invasion av ett land som inte utgör något som helst hot mot USA.

Venezuelas ekonomiska och politiska kris kan därför inte särskiljas från det stryppgrepp som stormakten tagit om landet för att tvinga det tillbaka under sina ledband.

Det venezolanska folket har rätt till suveränitet, rätt att själva bestämma sin framtid utan andras stöveltramp och framför allt rätt till ett liv i fred och samarbete.

Svensk-Kubanska Föreningen kräver därför att USA:s aggressioner omedelbart upphör och att det venezolanska folkets suveränitet respekteras.

MATÍAS DIESSLER
ORDFÖRANDE
SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN

Det handlar om mycket mer än Venezuela

Den 3 januari 2026 genomförde USA ett plötsligt anfall mot Venezuela, med bombning av de största städerna och kidnappning av presidentparet. Venezuela, som vid sidan av Kuba och Nicaragua är Latinamerikas ledande progressiva krafter, har länge varit en nagel i ögat för USA. I detta nummer av Tidskriften Kuba fokuserar vi därför särskilt på händelserna i Venezuela, vad som föranledde dem – och vad som komma skall.

FOKUS: VENEZUELA



Pro-Maduro-demonstration i Venezuela. Bild: Diario La Verdad de Vargas

Det finns tillfällen då historien slutar vara böcker och blir något som slår dig, något som plötsligt lämnar dig andfädd. Den 3 januari 2026 var en av dessa dagar. Medan halva världen fortfarande var i fest, genomförde USA en operation mot Venezuela som har ett eget namn i folkrättsliga manualer: väpnad intervention.

Inte en klassisk kupp, inte en förklädd "humanitär operation". En invasion. Alltså utan bedövning. Kidnappningen av president Nicolás Maduro och tvångsförflyttning av honom och hans hustru till USA:s territorium, åtföljd av militära aktioner som lämnade fler än hundra offer, inklusive civila och soldater, markerar en vändpunkt.

Men det som verkligen var skrämmande var trots allt inte själva operationen – USA har en lång tradition av detta – utan den uppriktighet med vilken Trump sa det: "Vi kommer att ta 'vårdsnaden' över Venezuela". De bryr sig inte längre ens om att paketera plundring med vackra ord som demokrati och mänskliga rättigheter.

Tesen är tydlig: det som händer i Venezuela är inte en venezolansk fråga. Det är laboratoriet där det av-

görs om 2000-talet ska vara ett öppet fält för företagsplundring eller om folket i Syd ska ha något att säga till om angående sina resurser och sin framtid.

Låt oss vara tydliga: Venezuela är inte i blickpunkten för sitt politiska system. Det är där för att det koncentrerar en strategisk cocktail som får vilket energibolag som helst att slicka sig om munnen och få saliven att rinna.

Bland annat: de största bevisade oljereserverna i världen, de viktigaste reserverna av ammoniakrat guld i Latinamerika, de sjunde största naturgasfyndigheterna på planeten, en båge av gruvor som är som en katalog över strategiska mineraler, världens nionde största sötvattenreservat och Orinoco-bassängen – den mäktiga floden ansluten till Amazonas-systemet.

Och här kommer det som verkligen är oroande i Washington: Venezuela har vävt ett nätverk av allianser med Ryssland, Kina, Iran och BRICS+-länderna som utmanar dollarmonopolet och bygger egna finansiella och kommersiella alternativ utanför USA:s kontroll. I en värld där makten inte längre är koncentrerad till en enda

huvudstad, är Venezuela en strategisk nod för den multipolära övergången.

Att attackera Venezuela är alltså ett budskap med flera mottagare: "detta händer dem som vågar handla utanför USA:s regler". Det stoppar BRICS+. Det är att disciplinera alla som försöker utöva verklig suveränitet.

Här måste vi säga något obekvämt för fätöljanalytiker: Venezuela har stått emot en belägring i mer än två decennier, en belägring som skulle ha knäckt vilket annat land som helst. Från och med 2025 lider landet under 1081 ensidiga sanktioner som införts av USA. Ekonomiska sanktioner, finansiella blockader, produktiv sabotage, kognitiv krigföring utformad för att demoralisera och förstöra.

En "övergångsregering" som tillkännagivits från Washington är lärobokspropaganda. En medie-fiktion som medvetet ignorerar den bolivariska processens sociala och territoriella fasthet och styrka. Existerar det problem i Venezuela? Självklart. Finns det interna debatter? Naturligtvis, som i alla seriösa politiska projekt. Men att presentera den som en regim utan social bas är att ignorera två decennier av folklig organisation som har lärt sig, under extrema förhållanden, att försvara sin suveränitet.

Det kognitiva kriget kommer att intensifieras, utan tvekan. Men det står inför ett samhälle och folk som inte längre sväljer manusets innehåll.

Aggressionen har fördömts av stater och multilaterala organisationer. Utta-landen, kommuni-kéer, uttryck för oro. Allt mycket diplomatiskt, allt mycket institutionellt. Och helt otillräckligt, eftersom den nuvarande multilateralismen är underordnad stormakternas intressen.

Föreanta Nationerna kan anta resolutioner, men om det inte finns någon verklig politisk vilja att genomdriva dem är de en död bokstav. Samtidigt väljer vissa utrikesdepartement tvekygghet eller direkt medskyldig tystnad.

Kontrasten är brutal: medan regeringar tvekar, ropar gatorna "BASTA!", "Det räcker nu!" I Latinamerika, Europa, Afrika och Asien ökar mobiliseringarna av solidaritet med Venezuela. Ett växande missnöje identifierar att denna aggression inte är en isolerad händelse utan en del av ett globalt mönster av våld och straffrihet. Klyftan mellan regeringar och människor ökar för varje dag.

Bolívar hade rätt (igen)! Tvåhundra år efter Simón Bolívars försök att bygga en kontinental enhet (*Congreso Anfictónico de Panamá de 1826*), gör historien en oroande slinga. 1829 varnade Bolívar för faran som USA representerade för amerikansk frihet. Han blev kallad överdriven, paranoid, anakronistisk. Två århundraden senare låter hans ord profetiska.

Det som står på spel är inte bara Venezuela. Det handlar om huruvida vi ska acceptera att 2000-talet ska styras av beväpnade transnationella företagsaffärer, eller om vi bygger en horisont av värdighet, rättvisa och suveränitet. Det finns ingen plats för neutralitet här. Neutralitet är medverkan och medskyldighet.

Regional enhet dyker upp igen och inte som en slogan, det är vår brådska för överlevnad. Endast enhet garanterar suveränitet; endast suveränitet gör rättvisa möjlig; och endast rättvisa kan upprätthålla en annan fred än freden och enigheten på en kyrkogård.

Om denna enhet inte konsolideras från stater måste den byggas underifrån, från de organiserade folken. För suveränitet är inte längre ett abstrakt ideal utan ett villkor för kollektiv överlevnad. Tiden är nu. Frontlinjen är dragen. Och Venezuela, återigen, sätter kursen för Vårt Amerika.

ALFONSO INSUASTY RODRÍGUEZ

Denna artikel har tidigare publicerats på TeleSUR.



Kuba och Venezuela – två nationer i enad kamp. Bild: Granma

Venezuela bryter inte med Kuba

Regeringen i Bolivarianska Republiken Venezuela bekräftade på söndagen 11 januari 2026 sin historiska hållning i relationerna med Republiken Kuba, som två nationer vars band har utvecklats enligt principerna om internationell rätt, solidaritet och samarbete.

I ett uttalande som utrikesminister Yván Gil publicerat på sin Telegramkanal påpekar Caracas att denna ståndpunkt är i överensstämmelse med FN-stadgan och internationell rätt, fri utövning av självbestämmande och nationell suveränitet. "Förhållandet mellan Bolivarianska Republiken Venezuela och Karibien och Republiken Kuba har historiskt grundats på broderskap, solidaritet, samarbete och komplementaritet", skriver den venezuelanska regeringen.

"Venezuela bekräftar att internationella relationer måste styras av principerna om internationell rätt, icke-inblandning, suverän jämlikhet mellan stater och folkens självbestämmande", tillägger uttalandet och avslutar med att upprepa att "politisk och diplomatisk dialog är den enda vägen för att fredligt lösa tvister av alla slag".

Med band som byggts upp genom samarbete, respekt för de grundläggande principerna för internationella

relationer och gemensamma nämnare som en del av det Globala Syd har Kuba och Venezuela under de senaste åren utvecklat projekt till ömsesidig nytta inom områden som energisektorn, hälsa, utbildning och idrott.

Kuba har varit en av de starkaste rösterna i fördömandet av USA:s ekonomiska, politiska och militära belägring av det sydamerikanska landet och av den olagliga attacken den 3 januari, där 47 venezolanska soldater dödades, tillsammans med 32 kubanska soldater från försvars- och inrikesministerierna, som utförde samarbets- och säkerhetsuppdrag i samordning med motsvarande organ i Venezuela.

Venezuela har i sin tur, tillsammans med ALBA-TCP, stöttat och samarbetat nära med Kuba i återuppbyggnaden efter orkanen Melissa, som drabbade den östra delen av den karibiska ön i oktober 2025.

TELESUR

Denna artikel har tidigare publicerats på TeleSUR.



Demonstrationer i Caracas efter kidnappningen av presidentparet. Bild: Prensa PSUV

Om USA:s attack på Venezuela

Uppgifter har framkommit om hur USA, med överlägsen teknik, slog ut all kommunikation i de berörda områdena. 150 plan bombade såväl i Caracas som i två delstater. Här fanns både militära och civila mål. Ett centrum för dialyser av personer med njursvikt, som betjänade fler än 9 000 venezolaner, jämnades med marken. Likaså forskningscentra, bostäder och andra mål. Mycket återstår ännu att klarlägga. Här en kommentar från Belly of the Beast.

Hundra personer, däribland civila och säkerhetsstyrkor, dödades i USA:s attack mot Venezuela, enligt inrikesminister Diosdado Cabello. The Guardian rapporterar att det tog USA två timmar och tjuugoåttio minuter från det att helikoptrarna landade i Maduros komplex i Caracas klockan 02:01 till att presidenten och hans fru hade gripits. Maduro hade enligt tidningen skärpt sina säkerhetsåtgärder och förlitade sig i högre grad på kubanska livvakter.

USA uppger att det inte led några dödsoffer, vilket alltmer ifrågasätts. Obalansen i antalet döda "kan spegla den överlägsna amerikanska tekniken och en tydlig order till amerikanska trupper att skjuta på allt de ser", säger Fulton Armstrong, tidigare amerikansk underrättelseofficer för Latinamerika, som betonar hur amerikanska styrkor, som anlände ouppäckta, hade överraskningsmomentet på sin sida.

"Amerikanerna kom uppenbarligen med enorm eldkraft och överväldigade dem helt enkelt", säger Hal Klepak, professor emeritus i historia och strategi vid Royal Military College of Canada och tidigare NATO-analytiker, som också tjänstgjort som rådgivare åt landets utrikes- och försvarsministrar. "Det är en US-amerikansk taktik som använts genom hela Latinamerikas historia under nästan två århundraden. Man går inte in med minimala resurser, man går in med maximala."

Venezuelas försvarsminister Vladimir Padrino läste på söndagen upp ett uttalande från de bolivarianska väpnade styrkorna, där han anklagade Trump-administrationen för att "kallblodigt ha mördat en stor del av deras säkerhetsteam, soldater och oskyldiga medborgare".

På tisdagen publicerade Kuba porträttbilder, namn, grader och ålder på de 32 kubanska militärer som dödades av USA. Listan innehöll överstar, löjtnanter, majorer, kaptener och reservister i åldrarna 26 till 60 år. Men frågor kvarstår om hur kubanerna dödades.

Vad gjorde de kubanska säkerhetsstyrkorna i Venezuela? Efter valet av den socialistiske preidenten Hugo Chávez 1998 blev Venezuela snabbt Kubas närmaste allierade. Tidigt under sin mandatperiod undertecknade Chávez tillsammans med Fidel Castro det omfattande samarbetsavtalet mellan Kuba och Venezuela, som innebar att kubanska specialister lånade ut sin expertis till Venezuela inom områdena kultur, utbildning, hälsa och mer.

Venezuela har världens största oljereserver, men dess hälso- och sjukvårdssystem har alltid haft brist på mediciner och personal. Kuba skickade tusentals läkare och sjuksköterskor för att arbeta i Venezuela, där de fick många gånger högre lön än de små löner de tjänade i Kuba. I utbyte skickade Venezuela olja till ön.

I årtal klagade amerikanska tjänstemän på att Venezuela stödde Kuba med subventionerad olja. Sedan, 2019, vände den första Trumpadministrationen på steken. Det året kallade

Trump Maduro för en "kubansk marionett". Vicepresident Mike Pence anklagade Kuba för att hålla det venezuelanska folket som "gisslan". USA:s särskilda representant för Venezuela, Elliott Abrams, sa att Venezuela var en "koloni" till Kuba, och utrikesminister Mike Pompeo hävdade att ön var "den verkliga imperialistiska makten i Venezuela".

Trump's nationella säkerhetsrådgivare John Bolton, som tillsammans med dåvarande senatorm Marco Rubio övervakade ett misslyckat försök att åstadkomma ett regimskifte i Venezuela, hävdade att det fanns 20 000 kubanska "ligister" som stödde Maduro-regeringen. "Maduro skulle falla vid midnatt" om det inte vore för kubanerna, sa Bolton till reportrar i april 2019.

Denna berättelse fick ny kraft under de senaste månaderna när Trump-administrationen ökade det politiska och militära trycket på Venezuela.

I oktober liknade den venezuelanska oppositionsledaren María Corina Machado närvaron av kubanska rådgivare i Venezuela vid en "invasion" och gjorde det till en del av sin kampanj för att få till en militär intervention från USA:s sida.

"Jag tror inte det är någon hemlighet att vi inte är några stora fans av den kubanska regimen, som för övrigt är den som stöder Maduro", sa Rubio i NBC:s program *Meet the Press* på söndagen.



Demonstranter kräver president Maduros frihet i New York. Bild: Prensa Latina

Inga trovärdiga bevis för att Kuba hade tusentals soldater i Venezuela har presenterats. Det som har verifierats är att tusentals kubaner har åkt till Venezuela för att arbeta som läkare och sjuksköterskor, samt lärare och idrottstränare. En av dem är Dr. Lyhen Fernández Baez, en urolog som är mor till journalisten Liz Oliva Fernández från *Belly of the Beast*.

I månader hävdade Trumpadministrationen att dess dödliga båtattacker och militära upprustning i Karibien syftade till att bekämpa "narkoterrorism".

Justitiedepartementet hävdade att Maduro ledde en narkotikahandelsorganisation som kallades "*Cartel de los Soles*". Men denna vecka drog administrationen tyst tillbaka detta påstående i en reviderad åtalskrift och erkände att *Cartel de los Soles* inte är en riktigt kartell – även om Maduro fortfarande står anklagad för narkoterrorism och kokainhandel i en federal domstol.

Att hitta på långsökta anklagelser för att legitimera fientlighet har varit USA:s standardstrategi i årtionden vad gäller Venezuela och Kuba. Till exempel finns ön med på flera av utrikesdepartementets svarta listor, anklagad för att bedriva människohandel via sina medicinska uppdrag och till och med sponsra terrorism, trots konsensus om motsatsen inom den US-amerikanska underrättelsetjänsten.

Det nära förhållandet mellan Kuba och Venezuela har också gett näring åt neokonservativa som Abrams och Bolton, som båda har årtionden av erfarenhet av att störta regeringar runt om i världen. Abrams, som dömdes för att ha "undanhållit information från kongressen" under Iran-Contra-affären, var "den avgörande personen" i Washington under den misslyckade statskuppen i Venezuela som kortvarigt avsatte president Hugo Chávez från makten 2002, enligt *The Guardian*.

Bolton, som en gång felaktigt hävdade att Kuba utvecklade biologiska vapen, hävdade 2019 att Kuba, Nicaragua och Venezuela bildar en "tyrannitrojka" och en "terrortriangel" på västra halvklotet, vilket påminner om retoriken om "ondskans axelmakter" som användes under George W. Bushs år. Under ledning av Bolton och Abrams övergav Trump-administrationen påståendet att Venezuela stöttade Kuba, och fördubblade istället den omvända anklagelsen.

US-amerikanska tjänstemän har växlat mellan att framställa Caracas som Havannas välgörare och Havanna som Caracas marionettmästare – motstridiga berättelser som ändå konvergerade mot samma politiska mål: omfattande sanktioner med "maximalt tryck" mot båda länderna, inklusive åtgärder som syftade till att minska Venezuelas oljeexport.

Säkerhetsexperten säger att USA:s påståenden om Kubas inflytande i Venezuela är kraftigt överdrivna. Ben Rhodes, en före detta biträdande nationell säkerhetsrådgivare i USA som spelade en nyckelroll i förhandlingarna om normaliseringen av relationerna mellan USA och Kuba under president Barack Obamas andra mandatperiod, har ifrågasatt påståendet att det fanns tiotusentals kubanska militärer i Venezuela.

"Det enda sättet att komma fram till dessa siffror är att räkna läkare som säkerhetspersonal", sade Rhodes i en intervju 2019. "Antalet kubanska säkerhetsanställda som den amerikanska regeringen hävdar är uppenbart falskt", sade Armstrong. "De allra



USA:s terrorbombning av Caracas. Bild: TeleSUR

flesta är civila läkare, lärare och tränare, och många är kvinnor." "Vi vet att det faktiskt fanns kubaner i Maduros säkerhetsstyrka, men nu kan vi kanske också lägga det bakom oss att kubanerna 'ledde' Venezuelas säkerhetsplan, eftersom de uppenbarligen inte hade någon aning om attacken förrän den var över dem", tillade han.

Samarbetet mellan Kuba och Venezuela fördjupades efter kuppen 2002, då kubanerna hjälpte till att skapa säkerhetstjänster och militär underrättelsekapacitet i Venezuela, enligt Klepak. Han tillade att kubanska officerare som är stationerade inom den venezuelanska försvarsmaktens kommandosystem också länge har varit kopplade till hjälpinsatser vid naturkatastrofer.

"FN har ofta hyllat Kubas system för katastrofhantering som det bästa eller ett av de bästa i världen och en förebild för andra länder. Venezuela är utsatt för naturkatastrofer, men de har haft dåliga resultat när det gäller att hantera dem. Det var därför självklart att be Kuba om hjälp", sade han.

"Men tanken att denna lilla militära närvaro på något sätt skulle vara en ockupationsarmé eller att den skulle bestå av 1 000 personer, för att inte

tala om 25 000 personer, är helt enkelt politiskt motiverad."

Det är inte förvånande att Venezuela vänder sig till Kuba för att få hjälp att försvara sig mot USA:s aggression. Ön har klarat av en USA-stödd invasion, sabotage, upprepade terroristattacker och otaliga mordförsök på Fidel Castro.

Kubas underrättelsetjänst är känd, särskilt för att upprepade gånger ha överlistat CIA. För flera decennier sedan var Kuba också känt för sin internationalistiska militär som slog över sin viktclass och skickade militära kontingenter för att möta USA-stödda styrkor i Afrika, Mellanöstern och Latinamerika.

Medan Abrams i hemlighet beväpnade högerparamilitärer för att stötta den vänsterorienterade sandinistiska regeringen i Nicaragua på 1980-talet, skickade Kuba militära rådgivare till sina allierade.

När den vänsterorienterade New Jewel Movement kom till makten på den lilla karibiska ön Grenada efter att den vunnit självständighet från Storbritannien, skickade Kuba militär personal för att stödja den nybildade regeringen. Reaganadministrationen kallade Grenada för en "ku-

bansk-sovjetisk koloni" och invaderade det 1983.

Kubas mest framgångsrika militära intervention utomlands var i Angola, där kubanska soldater kämpade tillsammans med det vänsterorienterade People's Movement for the Liberation of Angola (MPLA). Mellan 1975 och 1991 skickade Kuba hundratusentals soldater till landet – det i särklass största militära engagemang utomlands som någonsin genomförts av ett latinamerikanskt land. Kuba tillskrivs också att ha bidragit till att apartheid i Sydafrika avskaffades. "De kubanska internationalisterna har bidragit till afrikansk självständighet, frihet och rättvisa på ett sätt som är oöverträffat i sin principfasta och osjälviska karaktär", sa Nelson Mandela under ett besök på Kuba 1991.

Men när Sovjetunionen upplöstes hamnade Kubas ekonomi i en nedåtgående spiral och dess militära internationalism upphörde. "De kubanska väpnade styrkorna minskade kraftigt från 270 000-290 000 på 1980-talet till 55 000-60 000", sade Klepak och tillade att Kubas militär har reducerats till hemförsvar med liten eller ingen kapacitet att projicera styrka utanför ön.

Under årens lopp har Kuba blivit en



Venezuela och Kuba har ett långvarigt samarbete. Här möts presidenterna Maduro och Díaz-Canel 2018.
Bild: Granma

av den US-amerikanska regeringens mest pålitliga säkerhetspartner i Karibien. Sedan 1990-talet har Kubas och USA:s väpnade styrkor samarbetat nära om narkotikabekämpning och insatser för att stoppa illegal migration, enligt Klepak. Kubas strategi, menar Klepak, har varit att "skapa en grupp människor inom den amerikanska regeringen som ser Kuba som en naturlig och effektiv allierad i säkerhetsfrågor".

Nu när den kubanska militärens tid av storskalig internationalism är förbi, står förespråkarna för regimskifte inför en obekväm sanning. Enligt Klepak "hur mycket båda sidor än försöker tona ner det, var Kubas närmaste säkerhetsrelation fram till den första Trumpadministrationen med Förenta Staterna".

Nu, med Maduro ute ur bilden och nästan tre dussin kubaner döda, verkar påståendena om att Kuba stöder Venezuela mer absurda än någonsin. Det motsatta påståendet – att Venezuela stöder Kuba – kanske inte heller längre är sant.

År 2025 levererade Venezuela mindre än 30 000 fat olja per dag till ön,

cirka 70% mindre än vad man levererade ett decennium tidigare.

Denna livlina i form av bränsle har skurits av ytterligare under de senaste veckorna, då Trumpadministrationen beordrade "en total och fullständig blockad" av sanktionerade oljetankfartyg. I december började USA beslagta venezolanska oljetankfartyg under vapenhot.

Under de senaste åren har Mexiko blivit en viktig leverantör av olja till Kuba, och president Claudia Sheinbaum beskriver leveranserna som en del av hennes regerings humanitära insatser i Karibien och en långvarig politik för Mexiko.

USA pressar interimregeringen i Venezuela att stoppa oljetransporterna till Kuba, men det är ännu oklart vad som kommer att hända med andra aspekter av relationen mellan de två länderna eller om de kubanska läkare, sjuksköterskor och lärare som tjänstgör i humanitära uppdrag i Venezuela kommer att tvingas återvända hem. Om så är fallet kan de komma att ersättas av amerikanska oljeföretagsledare.

Rubio sade på onsdagen att administrationen var på väg att slutföra ett avtal med den venezuelanska regeringen om att "ta all olja" och tillade att USA hade "stort inflytande" på grund av sin fortsatta blockad av venezuelansk oljeexport.

Under tiden träffade cheferna för Exxon Mobil, Chevron och Conoco-Phillips Trump på fredagen för att diskutera hans planer på att "styra" Venezuela och kontrollera dess oljeindustri.

Vid mötet fortsatte Trump att irritera dem som letade efter ett slutmål bakom hans angrepp. "Vi är öppna för affärer", sa han. "Kina kan köpa all olja de vill ha från oss, där eller i USA. Ryssland kan få all olja de behöver från oss."

**ED AUGUSTIN
REED LINDSAY**

Denna artikel har tidigare publicerats på Belly of the Beast.

Kuba i stormens öga

Sedan USA:s brottsliga kidnappning av Venezuelas president Nicolás Maduro den 3 januari i år, som kostade omkring 100 människors liv, däribland 32 kubanska soldater, har USA:s regering utövat allt hårdare press på Kuba och hotat med att invadera ön.

USA:s utrikesminister Marco Rubio använder flitigt media/sociala medier för att sprida falska anklagelser i syfte att bereda vägen för en invasion. Här finns de många lögnerna om de nästan 100 "misstänkta narkotikasmugglare" som dödades och som utan några bevis bombats utanför Venezuelas och Colombias kuster. Här finns också kidnappningen av Venezuelas president på grundval av USA:s anklagelser om att han är ledare för en narkotikakartell. Men när Maduro slutligen ställdes inför rätta i New York hade dessa anklagelser försvunnit som dag i solen.

Nu har det meddelats att den US-amerikanska flottan befinner sig norr om Kuba. Detta är förmodligen sant, men det är också en förvrängning till förmån för propaganda i syfte att skrämja upp opinionen i och mot Kuba. Det vore lika korrekt att säga att flottan befinner sig i vatten söder om Florida, eftersom den US-amerikanska flottan inte på något sätt är nödvändig för att flygplan ska kunna nå Kuba. Ön ligger strax söder om Florida, varifrån amerikanska flygplan eller missiler alltid har kunnat nå Kuba.

Det intressanta är att kubanerna har levt under ständig press från USA under de senaste sju decennierna och de har upplevt allt från konventionell till okonventionell krigföring, inklusive ständiga falska nyheter via media och sociala medier.

USA:s bedrägliga politik gentemot alla förklarade fiender är just en metod för övertalning som USA lärt sig av Hitlers propagandaminister Joseph Goebbels, som arbetade efter principen att "en lögn som upprepas tillräckligt ofta så småningom blir sanning". När CIA grundades på 1950-talet blev kulturell påverkan genom användning



Kultur, i alla dess former, prioriteras och uppskattas i Kuba. Artikelförfattaren till höger. Bild: Privat

av lögn – via media, konstnärer och nu sociala medier – ett viktigt verktyg för att skapa stöd för USA:s krigsförklaring mot sina många fiender: "*Kampen mot kommunismen*" (Trumandoktrinen) och senare "*kampen mot terrorismen*" blev förevändningar för interventioner i länder runt om i världen. En av CIA:s grundare, G. Kennan, uppfann begreppet "nödvändiga lögn" för att skapa en "diaboliskt ond bild" av fienden.

Det är precis det medel som USA använder mot alla nationer som inte underkastar sig "Pax Americana" baserat på principen att "ändamålet helgar medlen". Närmare Goebbels propagandakoncept kan man inte komma.

Den kubanska revolutionen ledde en genuin avkolonisering, inte bara en politisk separation, från de tidigare kolonialmakterna. På så sätt utmanade den kubanska revolutionen det självförhållande västerländska paradigmet: berättelsen om den civiliserade katolska kulturen som "upp-täckte" Amerika. Som författaren Aimé Césaire från Martinique en gång beskrev det: "*Västvärlden påstår sig vara humanistisk, men de är själva det största hotet mot humanismen*". Detta är en historia som ständigt lyfts fram i Kuba, eftersom Kuba

själv har varit utsatt för kolonialmakter, slavkultur, exploatering, dödande och förnedring.

Redan från början fokuserade revolutionen på att utbilda och skapa en hög utbildningsnivå i hela befolkningen, samt att främja kulturell utveckling genom att etablera ett nätverk av konstskolor och kulturinstitutioner, eftersom kultur bör vara tillgänglig för alla, så att människor kan lära sig, njuta av och använda konst som ett sätt att reflektera över livet och samhället.

Sedan revolutionens början har de kubanska medierna varit förespråkare för avkoloniseringen av det som vi generellt kallar tredje världen. Kubas politik är internationalism, det är "broderskap" i ordets rätta bemärkelse – ett ord som få i västvärlden ens förstår idag – och detta är bakgrunden för kommunikationen i de kubanska medierna: Att informera, analysera och försvara de förtryckta i den neokoloniala värld som vi fortfarande lever i, men som västerlänningar, i sitt självförhållande, knappt lägger märke till.

Med detta sagt är det logiskt att Kuba är djupt oroat över den nuvarande situationen, där USA:s president agerar utan någon respekt för den internationella världsordningen och hotar inte bara Kuba, utan också länder som Colombia, Mexiko, Honduras, Iran, Nigeria och till och med sina egna allierade (Grönland). Det finns inget nytt i Trumps paradigm – jämfört med tidigare amerikanska presidenter – men Trump agerar eftersom han är kroniskt skrupelfri och likgiltig inför FN-stadgan, Genèvekonventionerna och mänskliga rättigheter. Och han har stöd från både kamrarna i den amerikanska kongressen och domarna i USA:s högsta domstol.

Kubanerna använder sunt förnuft och har lärt sig att analysera: USA:s världsdominans utmanas nu av Kina och Ryssland, och även om Trump är övertygad om att USA fortfarande har den nödvändiga makten för att agera som en världssupermakt, har



"Kuba är inte terroristiskt; det är antiimperialistiskt!" Bild: Cubadebate

både Kina och Ryssland under de senaste åren visat att tiden är förbi. Det råder ingen tvekan om att bakom Trumps, Vance och Rubios många krigiska uttalanden finns det en kommunikation med de nya supermakterna under mediernas radar som inte längre tyst accepterar USA:s imperialistiska självbild.

Rubio har länge velat förstöra den kubanska revolutionen. Samtidigt har USA överskattat sin hand och skapat sig så många fiender att till och med Nato verkar riskera, i bästa fall, upplösning och, i värsta fall, ett krig mellan sina egna medlemmar.

Häromdagen talade jag med en före detta lokalpolitiker i staden Trinidad på Kuba, där vi diskuterade USA:s hot mot Kuba. Han sa att om USA beslutar sig för att attackera Kuba kommer det att sluta med ett nytt Vietnamkrig. Den kubanska militären har inte många nya vapen, men de har en stor armé och använder gerillataktik, som de lärde sig under revolutionens tidiga år i kampen mot Kubas diktator Batista. Här

lyckades Fidels grupp på, från början, bara 21 man utmana och besegra Batistas 30 000 man starka armé på bara två år.

Dessutom nämnde den lokala politiker också det faktum att det finns många kubaner som bor i USA – särskilt efter Bidens "öppna dörr"-politik för kubanska emigranter, som ledde till att upp till en miljon kubaner emigrerade – och dessa människor har familjer i Kuba. Kubaner är mycket starkt knutna till sina familjer, och i händelse av krigstillstånd med Kuba skulle många av dem reagera och skapa en oförutsägbar situation i USA.

Sist men inte minst kämpar USA med egna allvarliga sociala problem, som bland annat utlösts av ICE, växande motstånd mot Trumps aggressiva utrikespolitik och en instabil inrikespolitik med stigande priser till följd av Trumps tullpolitik.

Kubanerna är naturligtvis mycket väl medvetna om Trumps/Rubios avsikter. Trots den instabila situationen i

Karibien upplever man ett nästan stoiskt lugn bland folk när man går runt i städerna, observerar befolkningen eller pratar med människor. Förnuftet får styra samtalen, och människor avstår från att låta sig överväldigas av känslor och panik. Detta är den kultur som har lärts ut genom en revolution som, genom avkolonisering av utbildnings- och kulturinstitutioner och medieindustrin, har fokuserat på att utbilda befolkningen.

Med kampanjen "kampen för idéer", som lanserades i slutet av 1990-talet, och med José Martí's uttryck "en skyttegrav av idéer är mäktigare än en skyttegrav av sten", har kubanerna lärt sig uthållighet och kampvilja genom lugn, förnuft och reflektion i kritiska situationer. Detta är några av de element i den kubanska kulturen som jag alltid har beundrat.

HENRIK T. HANSEN

Skribenten är magister i spanska och samhällskunskap, bosatt i Kuba.



Kubanerna lever under ständig belägring – men de ger inte upp! Bild: Juventud Rebelde

En belägrad nation – inte en misslyckad

Nyligen återupplivade den brittiska tidskriften *The Economist* en seglivad myt – att Kuba är en misslyckad stat. Nedan avlivas myten av den kanadensiske universitetsprofessorn Isaac Saney.

Då och då återupplivar *The Economist* ett välbekant manus: Kuba kollapsar; Kuba imploderar; Kuba måste "förändras drastiskt" – oundvikligen i riktning mot nyliberalism och US-amerikanskt förmynderi. Dess artikel från den 18 november 2025, drypande av tillverkat medlidande och väl inövat förakt, upprepar denna trötta kör. Med moralisk indignation listar den priser på ägg och ris, åberopar spöket av humanitär kris och förklarar – återigen – att Kuba är på väg mot katastrof.

Men vad *The Economist* vägrar att konfrontera, och vad varje ärlig analys måste börja med, är det centrala faktumet i det kubanska livet: Kuba misslyckas inte. Kuba stryps. En nation under belägring är inte det samma som en nation i kollaps.

Att ignorera den US-amerikanska blockaden – det längsta och mest straffande ekonomiska kriget i modern historia – är inte bara intellektuellt oärligt; Det är propaganda som utger sig för att vara journalistik.

Artikelns prisparad – ägg, bönor, ris – är inte neutrala ekonomiska data, utan utnyttjande av knapphet som vapen. De är konsekvenserna av en avsiktlig US-amerikansk strategi som uttryckligen formulerats i ett nu avklassificerat memorandum från 1960 av Lester Mallory, dåvarande biträdande statssekreterare för västra halvklottets frågor: "Alla möjliga medel bör vidtas ... för att försvaga Kubas ekonomiska liv ... för att åstadkomma hunger, desperation och regeringens störtande."

Detta är inte gissningar. Det är politik. Förstärkt och laserfokuserad av de senaste digitala vapnen.

I 65 år har Washington föresatt sig att göra just det: lamslå Kubas ekonomi, neka den resurser, isolera den från global finans, blockera mat, bränsle, medicin och investeringar, och straffa alla länder eller företag som vågar engagera sig i det. Detta är inte ett metaforiskt krig; det är ett strukturellt, ekonomiskt och psykologiskt krig utformat för att producera de brister som *The Economist* nu rapporterar som om de vore naturfenomen. I denna miljö förstärks och utnyttjas

varje felsteg från de kubanska myndigheternas sida – misstag som inträffar i alla nationer, inklusive de som påstår sig vara "högutvecklade" – avsiktligt. Den ekonomiska blockaden är konstruerad för att göra styrelseskicket på Kuba extremt svårt, vilket tvingar staten att fungera under obeveklig knapphet, begränsade alternativ och ökad sårbarhet.

Eventuella brister som uppstår under dessa förhållanden signalerar inte socialismens misslyckande; snarare avslöjar de de avsedda effekterna av den imperialistiska strategin: att skapa frustration, urholka förtroendet och odla en uppfattning om statlig inkompetens. Denna tillverkade uppfattning förstärks sedan av USA-finansierade medieekosystem och digitala plattformar, vars syfte är att så förvirring, cynism och missstro inom det kubanska samhället.

Att förringa Washingtons ekonomiska krig mot önationen i någon diskussion om kubanska svårigheter är som att beskriva en patients symptom samtidigt som man döljer det faktum att någon kväver dem med en kudde.

Även under denna långvariga belägring har Kuba uppnått sociala resultat som rika kapitalistiska stater – de som är mest angelägna om att läxa upp omvärlden – konsekvent har misslyckats med att leverera. Ön erbjuder universell sjukvård, gratis utbildning från förskola till doktorandexamen och har uppnått en av de högsta läskunnighetsgraderna i världen.

Dess förväntade livslängd konkurrerar med USA:s, trots att de bara spenderar en bråkdel per capita på sjukvård. Och genom sina svårigheter har Kuba visat en nivå av internationell medicinsk solidaritet som ingen annan nation på jorden har motsvarande i. Detta, hävdar *The Economist*, är "misslyckande".

Samtidigt lever 40 miljoner människor i fattigdom i USA – världens självutnämnda framgångsmodell – hundratusentals människor sover på gatorna, tiotals miljoner har ingen sjukvård och barn svälter i ett land som kastar bort mat värd miljarder dollar. I Storbritannien har åtstramningar blivit en doktrin, NHS (*National Health System*) styckas upp och matbanker är nu ett permanent inslag i det offentliga livet. Vilken är då den misslyckade staten? Kuba, som – trots att de lidit den ekonomiska motsvarigheten till en orkan varje dag i sex decennier – fortfarande insisterar på att värdighet är en mänsklig rättighet? Eller de kapitalistiska staterna som överger sina fattiga, kriminaliserar sina marginaliserade och slukar sin egen sociala struktur?

Den kubanska revolutionen låtsas inte att allt är väl: en etikens seger över cynismen. Den döljer inte sina problem. Den söker inte enkla segrar eller pryder verkligheten med tröstande illusioner. Detta är den etiska grunden för kubansk socialism – en etisk grund som är förankrad i den afrikanska revolutionären Amílcar Cabrals odödliga uppmaning: "Ljug inte, utlova inga enkla segrar."

President Miguel Díaz-Canel uttalanden tidigare i år exemplifierar denna revolutionära ärlighet. Han



Kubas president Miguel Díaz-Canel. Bild: Estudios Revolucion

konfronterade landets allt större ojämlikheter, ekonomiska snedvridningar och sociala friktioner och förklarade: "Revolutionen döljer inte sina problem. Den möter dem med etik och social rättvisa, även under extrema omständigheter."

I en värld där ledare för rika nationer patologiserar fattigdom och skyller på de fattiga för deras lidande, säger Kubas ledarskap något helt annat och mycket mer mänskligt. Som Díaz-Canel förklarade: "Det här är våra problem – våra hemlösa, våra utsatta samhällen, våra sociala ojämlikheter."

I det enkla ordet – vårt – ligger hela den moraliska klyftan som skiljer kubansk socialism från kapitalistisk grymhet.

Varje nation som har vågat bryta sig ur imperial kontroll har brutalt straffats: Haiti efter 1804, de antikoloniala rörelserna i Afrika och Asien och otaliga latinamerikanska revolutioner. Detta är den historiska och globala verkligheten: imperiets långa

historia av att sabotera befrielsen. Kuba är inget undantag.

Det oupphörliga amerikanska angreppet på Kuba har tagit många former – militära, ekonomiska, hemliga och psykologiska. Det har inkluderat invasioner, mordförsök, biologisk krigföring, terroristattacker, ekonomiskt sabotage och ihållande informationskrigföring, allt utformat för att destabilisera ön och undergräva dess suveränitet. På senare tid har denna kampanj utvidgats till direkta ingripanden i Kubas valuta och prissättningsmekanismer, en nyligen avslöjad taktik som ytterligare avslöjar vidden och ihärdigheten i Washingtons ansträngningar att försvaga den kubanska revolutionen med alla nödvändiga medel.

The Economist nämner inget av detta. Istället skyller de på offret för de sår som angriparen tillfogar.

Trots exempellöst tryck har Kuba inte övergett sitt folk. De har lanserat mer än trettio riktade sociala pro-



Ungdomar på Kuba. Det kubanska folket vägrar ge upp. Bild: Granma

gram för att ta itu med sårbarhet och ojämlikhet, även när resurserna krymper. De möter inte demonstranterna med kravallpolis och tårgas – som görs i USA, Frankrike och Storbritannien – utan med dialog och förklaringar. Det är faktiskt socialismen som är under belägring – och fortfarande står fast.

Där kapitalistiska stater förnekar sina fattiga, gör Kuba anspråk på dem. Där kapitalistiska stater kriminaliserar desperation, söker Kuba lösningar. Där kapitalistiska stater privatiserar lidande, socialiserar Kuba omsorg.

Om *The Economist* verkligen var bekymrad över mänskliga svårigheter,

skulle deras mest brådskande rapportering inte komma från Havanna – den skulle komma från Los Angeles, från London, från favelorna som skapats av nyliberalismen, från Gaza där väststödda bomber utplånar hela stadsdelar, från Haiti som krossats av årtionden av västerländsk intervention. Den verkliga krisen är kapitalismens och imperialismens globala kris, inte ett belägrat Kuba.

Men imperialistiska berättelser vänder alltid på verkligheten.

Kuba, en liten ö som kämpar för att andas under belägring, framställs som en katastrof, medan de rika nationerna som skapar global ojämlik-

het, krig och ekologisk förstörelse framställs som modeller.

Kuba brottas med verkliga svårigheter – ingen ärlig observatör förnekar detta. Men svårigheter som en extern belägring medför är inte detsamma som ett systemmisslyckande. Revolutionens överlevnad, dess engagemang för etik och dess trohet till social rättvisa är inte tecken på förfall. De är tecken på värdighet.

Att återuppbygga sin ekonomi, att reparera sin sociala struktur, att hålla sina åtaganden om hälsa, utbildning och solidaritet – allt medan man står inför det mäktigaste imperiet i historien – detta är inte misslyckande.

Det är en revolutionär prestation. Kubas kamp är inte kollaps – det är motstånd.

Så när *The Economist* utropar Kuba till en nation "på väg mot katastrof", säger det oss mycket mindre om Kuba än om världsbilden hos dem som inte kan föreställa sig ett samhälle organiserat kring rättvisa snarare än vinst.

Den verkliga frågan är inte om Kuba misslyckas. De verkliga frågorna är: Hur kan Kuba fortfarande stå kvar? Varför vägrar Kuba att ge upp? Varför fortsätter Kuba att förkroppsliga värderingar som den kapitalistiska världen övergav och strimlade för länge sedan?

Och kanske viktigast av allt: Om Kuba verkligen är en misslyckad stat, varför måste USA spendera oräkneliga berg av dollar och andra resurser per år för att försöka få den att misslyckas?

En misslyckad stat kollapsar av sig själv. En belägrad stat överlever trots dem som vill ha den förstörd.

Kuba är det senare. Och det är just vad *The Economist* inte kan tolerera eller förlåta.

ISAAC SANEY



"Nej till Trump, Venezuela är oförstörbart". Graffiti i Venezuela. Bild: Privat

"Återinförandet av demokrati" i Venezuela

Mainstreammedierna arbetar direkt för att sprida officiella US-amerikanska narrativ. Washingtons provocerade aggression mot Venezuela, och den troliga kommande markoffensiven, är "ett försök att återinföra en stolt, stabil demokrati" i landet, enligt orden från USA:s främsta språkrör, María Corina Machado.

När man avkodar innebörden av dessa ord och de förevändningar som framförts för USA:s aggression, upptäcker man en anmärkningsvärd kultur av terrorism och gangsterism. Låt oss ta en titt.

Den ursprungliga förevändningen var att Venezuela var en exporterande "narkoterroriststat". Den uppenbart falska historien förtjänade inte ens ett skratt från amerikanska underrättelsetjänster och DEA. I DEA:s senaste rapport nämns Venezuela endast i ett enda stycke. Faktum är att Venezuela inte ens förtjänade ett enda omnämnande i den hundra sidor långa FN-rapporten om narkotika 2025, lika lite som i EU:s egen årliga rapport om narkotika.

Den amerikanska propagandan var då

tvungen att flytta tillbaka sitt huvudfokus till sin huvudsakliga agenda: diktatorn Maduro måste avlägsnas. "Maduro trappar upp förtrycket i Venezuela", säger CNN, som underlät att nämna att landet trots allt är utsatt för en mångsidig attack från en supermakt.

CNN nämnde inte heller att ingen opposition som finansieras och styrs av en fientlig supermakt någonsin skulle tolereras bland västvärldens bästa vänner, som Egypten, Israel, Filippinerna och så vidare. Länder som rutinmässigt mördar – inte bara fängslar – sin opposition under långt mindre utsatta omständigheter.

Idén att främjandet av demokrati skulle vara den verkliga motiveringen bakom fientligheten är för löjlig för att ens förtjäna en kommentar, då vi stödjer otaligt många regimer som får Maduro att framstå som Moder Teresa i jämförelse.

Förresten, för de som är intresserade av faktiska valfusk i Latinamerika finns det verkligen ingen brist på frågor att oro sig för. Nämligen de valmanipulationer som sköts från Washington, som är den överlägsna ligaledaren.

För att bara ta några exempel som alla mediekontor känner till – även om få, om några, bryr sig: Trump hade i praktiken "mutat honduranska väljare" för att "återinsätta [den] narkotikahandlande regeringen vid makten". Trump krävde att de skulle rösta på Tito Asfura, kollega till den åtalade narkotikahandlaren Juan Orlando Hernández, som Trump just benådat. Annars skulle USA hålla inne biståndet till landet, i praktiken "hota att förstöra den honduranska ekonomin om inte landet väljer det oligarkstyrda Nationella Partiet" – en strategi som Washington upprepade i valen i Argentina samtidigt.

Med en flotta utanför deras kuster, för att visa vad som kommer att hända om länderna inte lyder, sänder Washington därmed följande budskap: "Ni är fria att välja så länge ni väljer de rätta personerna, annars kommer ni att svälta."

Det har alltså inte framförts något skäl för att gå i krig med Venezuela som är värt att överväga för någon med två fungerande hjärnceller.

Den verkliga anledningen förklaras öppet av aggressorerna själva. Med



María Corina Machado har varit en tacksam marionett för USA. Bild: Wikimedia

Trump's egna ord: "När jag lämnade [den första presidentperioden] var Venezuela redo att kollapsa. Vi skulle ha tagit över. Vi skulle ha fått all den oljan. Den skulle ha funnits precis intill." Mer nyligen, kanske trött på manuset om "narkoterrorism", medgav Trump att han vill ha "oljan och markrättigheterna".

Denna pitch förklarades ytterligare av Washingtons hantlangare Machado i ett tal till America Business Forum. Så snart hon leder en "stolt, stabil demokrati" kommer det att genomföras ett "massivt privatiseringsprogram" som erbjuder "en möjlighet värd 1,7 biljoner dollar". "Vi kommer att öppna marknaderna ... Och amerikanska företag befinner sig i en superstrategisk position för att investera. ... Detta land, Venezuela, kommer att vara den ljusaste investeringsmöjligheten för amerikanska företag", som "kommer att tjäna mycket pengar".

Den enda kritiken som finns inom det politiska och mediala etablissemanget mot en attack är alltså taktiska farhågor. Kommer det att fungera? Kommer Trump att komma undan med sin aggression?

Således förklarade kuppmakaren Elliott Abrams att Venezuela "tidigare

var" en demokrati och "har en lång demokratisk historia", med vilket han måste mena en USA-styrd junta och iscensatt koloni, om ord har någon som helst betydelse. Om aggressionen lyckas, "kan oljeproduktionen börja öka igen ... Precis som före Chávez-Maduro-åren kan Venezuela bli en viktig leverantör av olja till USA och en partner i Latinamerika." Förhoppningsvis kommer Kuba och Nicaragua också att falla. Abrams avslutar med att klaga på att "det ekonomiska och diplomatiska tryck vi utövade på Maduro under den första mandatperioden helt enkelt inte var tillräckligt."

En olaglig ekonomisk belägring, som kan ha utplånat så mycket som 75% av landets BNP och som har dödat tiotusentals, om inte hundratusentals civila, en misslyckad legosoldatinvasion och ett flertal kuppförsök är inte fel i princip, bara taktiskt olyckliga, eftersom inget av detta "har fungerat".

Den eufori som liberalerna visar vid denna uppvisning av sadism är ganska avslöjande. Rebecca Heinrichs (*senior fellow* vid Hudson Institute och nationell säkerhetsexpert) påpekade till exempel att Kuba skulle kunna falla om Venezuela pressas tillräckligt hårt. "Om man pressar"

Venezuela "så mycket" och eliminerar "80 till 85 % av intäkterna" genom den olagliga sjöblockad som införts mot dem, då "kommer man omedelbart att få ytterligare kriser" för civilbefolkningen, och "de kommer att känna den pressen ännu mer, och de kommer att skylla på Maduro" – med andra ord på kubanskt vis.

James Story (tidigare USA-ambasador i Caracas), en av de viktigaste arkitekterna bakom de olagliga regimskiftesoperationerna mot Venezuela under de senaste åren, glädde sig åt att den senaste oljeblockaden mot venezuelanska exportvaror "är ett mer effektivt och acceptabelt sätt" att störta regeringen, eftersom "att pressa denna inkomstkälla" skulle svälta befolkningen tillräckligt för att "inse att ett liv utan honom [Maduro] vid makten är att föredra framför att han stannar kvar".

Påminnas bör att USA en månad före sin "totala och fullständiga blockad" av Venezuela fördömde "Irans användning av militära styrkor för att genomföra en beväpnad bordning och beslagtagande av ett handelsfartyg i internationella vatten [vilket] utgör en uppenbar kränkning av internationell rätt och undergräver friheten att navigera och det fria handelsflödet". Det spektakulära, och helt enkelt transparenta, hyckleriet har mig veterligen aldrig kommenterats i svensk press, vilket avslöjar en nivå av disciplin och servilitet som säkert hade imponerat på *Pravdas* redaktion under Stalin.

Det finns inget som väcker mer upprördhet än att Venezuela påstås samarbeta med "fiendestater". Även om anklagelserna är sanna illustrerar detta den ledande princip som måste accepteras om man vill delta i debatten: inget land, hur svagt det än är, har rätt att försvara sig mot oprovcad västerländsk aggression.

Därför krävde Elliott Abrams att USA skulle attackera Venezuela på grund av dess påstådda "samarbete med Kina, Kuba, Iran och Ryssland, vilket ger länder som är fiendliga mot USA:s intressen en operationsbas på den sydamerikanska kontinenten", med vapen som kan "nä USA:s ter-



Trump tillämpar sin egen Monroedoktrin (eller "Donroedoktrinen", som han kallar den). Bild: Lindelöf

ritorium från Venezuela". Abrams har inga problem med "lagligheten" av sådana attacker, bara "tvivel om chanserna till framgång". "Att bara svälta ut" landet "kommer inte att räcka: det måste tvingas bort från makten med militära attacker, som kommer att kasta regimens stödstrukturer, inklusive militären, i oordning och få dem att frukta för sin egen framtid".

Utan tvekan "kritiserade" nazistpresiden Operation Barbarossa av samma skäl innan de invaderade Sovjetunionen. Deras ideologiska arvtagare har lärt sig att det inte räcker med att "svälta ut" befolkningen för att vinna; de måste krossa sina motståndare "och få dem att frukta för sin egen framtid" för att öka "chanserna till framgång".

Den djupa totalitära trenden i västerländsk intellektuell kultur illustreras vackert av dessa uttalanden, liksom reaktionerna på dem: noll.

Lojala och hjärntvättade västerlänningar kan inte märka att samma typ av argument lika gärna skulle kunna användas av Putin om han ville in-

vadera Sverige, Ayatollah Khamenei för att invadera Israel eller Xi Jinping för att invadera Taiwan.

Detta visar att västerländska intellektuella reflexmässigt ser på världsordningen och våld på samma sätt som de hävdar att Putin gör: "vi har vår inflytandesfär och måste styra den som vi vill". Sådana enkla iakttagelser kan inte yttras i kultiverade kretsar, oavsett hur uppenbara de än må vara.

När USA väl invaderade och kidnappade Maduro, gick mediasystemet lydigt över till taktisk debatt om hur vi bäst genomför internationell aggression, och implementerar våra imperiella planer för landet. Det förekom rik kritik mot hur Trump genomförde det – men alla var överens om att aggressionen i sig var helt okej, och de flesta ansåg att han inte attackerade landet väl och effektivt nog, i enlighet med hur alla andra våra brott i världen behandlas i propagandasystemet.

Folk var ursinniga över att USA inte tog ner hela regeringen. Således förklarade Jan Hallenberg, respekterad

analytiker: "Man hugger av huvudet på regimen, säger han. Vem som nu tar över är långt ifrån säkert". *Svenska Dagbladets* Olof Ehrenkrona noterade att attacken "kunde ha blivit en framgångshistoria men blev i stället ett politiskt haveri" eftersom "den demokratiska oppositionen" – alltså angriparens kontrollerade och handplockade marionetter – inte till-sattes.

Dagens Nyheters ledarredaktion jublade över att "Maduro är borta", men beklagade att resten av regeringen "lämnas intakt", och föreslog att man lyssnar när "Marco Rubio tala[r] vackert om frihet och demokrati" och störta hela regeringen. *Aftonbladets* Johan Mathias Sommarström gratulerade Trump för hans operation i Venezuela, "som får vapen från en av USA:s ärkefiender, Iran": "Den hårdföre diktatorn är avsatt ... Men det finns ett men, ett stort sådant", nämligen "att bara störta en president och hoppas på frid och fröjd är inte alltid lätt ... Svårigheterna och utmaningarna kommer sen".

Lägg märke till att de alla tar för givet att aggressionen hade varit o-



Sedan angreppet på Venezuela har många demonstrationer hållits till stöd för regeringen. Bild: TeleSUR

klanderlig ifall allt gått som angripa-
ren planerat – ifall vårt byte lydde
fullt ut efter kriget, ifall vi hade eli-
minerat hela styret hos landet vi
attackerade oprovocerat, ifall det
inte hade orsakat PR-skada o.s.v.
Faktum är att kritiken huvudsakligen
går ut på att Trump inte genomförde
tillräckligt mycket aggression och
terror: han borde ha störtat hela sty-
ret, inte bara delar av det; attackerat
landet ännu mer.

Det är som om Putin hade lyckats
invadera Ukraina februari 2022, och
kidnappa Zelenskij, varpå ryska me-
dier "kritiserar" honom för att han
kidnappade endast presidenten men
inte störtade resten av styret i Kiev.
Kort sagt: svenska liberala kritiker av
Trump älskar Trumps krig och poli-
cy så mycket att de kritiserar honom
för att han inte genomför attack
tillräckligt bra, om man avkodar
propagandaklichéerna.

I den mån principiell kritik uppstår –
frågor om internationell lag och att
attack är fel i sig – är det enbart för
att det gynnar de officiella fiender-
na. Alltså kunde vi läsa att "Ryss-
land och Kina potentiellt får större

handlingsfrihet i sina "bakgårdar" som
följd (SvD). "Se upp Taiwan. Se upp
alla mindre länder, rika på naturtill-
gångar men med svag militär. Den
regelbaserade världsordningen är nu
satt ur spel. Folkrättens varningsflag-
gor lyser röda", för att citera Som-
marström igen.

Folkmordet i Gaza, Jemen, väster-
ländsk finansiering av terrorregimer
anfallskrig världen över, Västs at-
tacker mot Iran, Irak, Afghanistan
och en oändlig rad andra brott satte
inte lag och ordning "ur spel". Bara
Trump's PR-skandal; ett fuffigt sätt
att urskulda vilket brott som helst,
och garantera att befolkningen foku-
serar enbart på irrelevanta personlig-
hetsskandaler och taktiska distrak-
tioner (d.v.s. Trump som president),
och garantera att ingen förstår syste-
matisk, strukturell policy och impe-
riell planering som förblir oförändrad.

Lägg märke till att ingen den 24
februari 2022 kritiserade invasionen
i Ukraina med motiveringen att USA
nu "potentiellt får större handlings-
frihet i sina 'bakgårdar'". Se upp Gaza,
Venezuela, Iran och alla andra världen
över som befinner sig väl inom Västs

"bakgård". Ingen hade betraktat det
som principiell opposition till rysk
aggression för det, en trivialt själv-
klar observation som den distrahe-
rade och patriotiska befolkningen
måste isoleras från.

Aggressionen mot Venezuela var
alltså varmt välkommen bland libe-
rala kritiker av Trump (som ger 100%
stöd till hans policy). Man kritiserade
attacken enbart på PR-relaterade och
taktiska skäl, och för att Trump inte
utförde mer och effektivare aggression
i ett solklart oprovocerat anfallskrig.

ANDI OLLURI

*Skribenten är student vid Sahlgren-
ska Akademin, där han forskar om
epidemiologi och evidensbaserad me-
dicin. Utöver detta är han frilansande
kritiker av västerländsk propaganda
och utrikespolitik. Robespierrepris-
tagare 2025.*

SD:s stöd till kubanska terrorister

Svenska riksdagspartier arbetar aktivt för att undergräva livsvillkoren för kubaner. De främjar den US-amerikanska politiken som i mer än sextio år försökt störta Kubas regering.

Varför är så många svenska riksdagspartier intresserade av att förändra en liten ö i Karibien? Mest fixerade vid Kuba tycks Sverigedemokraterna vara, med Björn Söder i spetsen. Genom Benjamin Dousas ingripande har SD:s biståndsorganisation tilldelats SIDA-pengar – som bland annat används för att ta hit personer som har ett förflutet (?) i terroristorganisationer.

Man kan fundera på varför lilla Kuba får denna stora uppmärksamhet, men inte halshuggarstater som Saudi Arabien och Gulfstaterna, eller ockupationsmakterna Marocko och Israel. Inte heller diktaturer som Egypten eller Thailand. Där skulle ju partierna med rätta kunna arbeta för kvinnors och HBTQI+ personers rättigheter, demokrati, mot dödsstraff och slut på ockupation.

Oavsett vad man tycker om Kubas styrelsesätt hör det definitivt inte hemma bland jordens värsta diktaturer. Varför denna oproportionerliga satsning på att motarbeta fattiga och blockerade Kuba?

Kan det vara för att partierna inte kan acceptera några alternativ till den nyliberalism, råkapitalism och människofientliga politik som plågar miljontals människor; skapar enorma klyftor och orättvisor; leder oss mot storkrig och förödelse för vår planet. De kan inte tillåta att Kuba finns som ett exempel på ett humanistiskt och människovärdigt samhällssystem. För vi skulle ju kunna få för oss att ändra på vårt.

Eller är det för att visa sin lojalitet med USA. När Obama tinade relationerna med Kuba gjorde Sverige också det. Och nu, med Trumps "maximala tryck" hänger Sverige på igen.

SD:s organisation för SIDA-finansierat internationellt bistånd heter Hepatica Foundation. Citat från hemsidan: "Hepatica Foundations mångsidiga projektportfölj förkroppsligar vårt enga-



SD:s Sverigevurm är detta... Bild: Harm Bengén

gemang för demokrati, humanitärt bistånd och social egenmakt. Från demokratibyggnade initiativ till humanitära hjälpinsatser, varje projekt återspeglar vårt orubbliga engagemang för att skapa en positiv och bestående inverkan på samhällen över hela världen." Texten låter som hämtad från ChatGPT.

Hepatica är fokuserat på Kuba. Deras projekt "Support the Cuban Democratic Resistance" löper mellan 2024-2027 och syftar enligt hemsidan "till att stödja det kubanska demokratiska motståndet i deras ansträngningar för en demokratisk övergång på Kuba. Viktiga aktiviteter: Totalt 10 utbildningsseminarier på Kuba; Skapandet av en mobil 'demokratiskola' på Kuba; Planering och utveckling av minst 3 medborgarkampanjer per år på Kuba; Utveckling av en nationell plattform för demokratisk förändring på Kuba."

Nu är SDs "demokrati"-verksamhet omstridd. *Aftonbladet* skriver: "Sverigedemokraternas stiftelse har i flera år nekats pengar av biståndsmyndigheten SIDA eftersom SIDA anser att Hepaticas ansökningar inte möter kvalitetskraven. Men Hepatica har

nu fått grönt ljus och beviljats pengar. Beslutet om att bevilja pengarna har fattats efter påtryckningar från biståndsminister Benjamin Dousas (M) statssekreterare Diana Janse, som varit i samråd med SD-toppen Björn Söder – ordförande för Hepatica. Under 2024 och 2025 förväntas Hepatica få 11 miljoner kronor och 14 miljoner för 2026 och 2027 från Sida." (AB 25 juni 2025)

I ansträngningarna att få EU att säga upp avtalet mellan EU och Kuba från 2016 (PDCA) har den europeiska högern samlat sig. I Sveriges riksdag har Björn Söder tre gånger bara under 2023 ifrågasatt avtalet. Söder motiverar sitt motstånd: det "finansierar politiska organisationer på Kuba som direkt svarar mot den styrande regimen". Johan Forssell, dåvarande moderat bistånds- och utrikeshandelsminister, instämde att "de medel som tilldelas Kuba inte överensstämmer med det avtal som diktaturen i Havanna har undertecknat med EU". De organisationer som pekas ut av Söder och Forssell är Kubas kvinnoförbund (FMC) och Småböndernas förbund (ANAP).



"Blockaden – historiens längsta folkmord". Världen säger nej till blockaden, medan SD sluter upp bakom USA och vill intensifiera den. Bild: Cubaminrex

Söder förde också via OSSE fram kritik mot FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation FAO, med argumentet att "de livsmedel som den kubanska regeringen erhåller används som ett politiskt verktyg." (Cubainformación 2023-05-02)

SD organiserade samma år ett seminarium i Riksdagen för att ifrågasätta PDCA-avtalet. (Joanna Castro, *Parabol* 2/2023). Seminariet skedde i samarbete med Assembly of Cuban Resistance. Dess ordförande är Orlando Gutierrez-Boronat. Denne uppmanar till terrorism mot Kuba och har upprepade gånger krävt att USA ska invadera ön militärt. Boronat motiverar det så här: "Vi gör det med vetskap om konsekvenserna, men blodsutgjutelsen kommer att bli mycket större om det inte händer. Vi har sett det blodiga sätt på vilket den här regimen och liknande regimer från Syrien till Nicaragua slår ner folkliga protester. Så detta är inte någon uttjatad begäran från vår sida – det är berättigat." (WLRN South Florida 2021-07-13, Call for US Military Intervention)

SD:s kubanske gäst Boronat har varit medlem i organisationen Abdala när den var sammanslagen med den våldsamma "Kubanska nationella befrielsefronten", som CIA i sin studie

Diagnóstico y Pronóstico del Terrorismo Internacional y Transnacional 1976 betecknade som den mest aktiva kubanska terroristorganisationen i USA. Senare grundade Boronat den terroristiska gruppen "Organización para la Liberación de Cuba" tillsammans med Ramón Raúl Sánchez Rizo, en terrorist som FBI hindrar från att få uppehållstillstånd i USA på grund av hans terroristaktiviteter. Det är alltså den "demokrati" SD vurmar för.

Korståget mot Kuba fortsätter. I september 2025 var det dags igen. Björn Söder och Markus Wiechel presenterade ännu en gång en motion om att Sverige ska dra sig ur PDCA. (Riksdagen.se: *Motion – EUs avtal med och finansiering av Kubas regim*). I motiveringen tar SD upp en lång rad anklagelser mot Kuba. Ett är att Kuba deltagit i "utländska interventioner". SD nämner Kubas stöd till Angola på 1970- och 1980-talen. Då bad Angolas regering om stöd när Sydafrikas apartheidregim invaderade landet. Kuba kunde, tillsammans med angolanska styrkor, slå tillbaka och besegra Sydafrika. Detta garanterade Angolas självständighet, ledde direkt till Namibias självständighet och, på sikt, till apartheidregimens fall. För denna insats åtnjuter Kuba mycket stort stöd i Afrika. Men SD ser det som komprometterande.

SD hävdar också att Kuba intervererat i Ukraina med trupp på rysk sida. Ett påstående som Kuba dementerat upprepade gånger, och ingen har kunnat visa på några kubanska trupper. Det finns säkert några kubaner i Ukraina. Men de är inte skickade av regeringen. Och det finns flera tusen colombianer och US-amerikaner på den ukrainska sidan. Dit Sverige skickar inte bara vapen och pengar, utan också officerare.

Svenska militärer som vill delta får tjänstledigt, medan det är ett lagbrott i Kuba att värva soldater. Det falska påståendet är taget från USA och det används för att pressa regeringar att inte stödja Kubas resolution om avskaffande av blockaden vid den årliga FN-omröstningen. Få tror på USA:s lögn, och FN-omröstningen den 29 oktober 2025 resulterade i 165 röster för Kuba och fem länder som röstade med USA och Israel. Mager utdelning på USA:s påtryckningar.

Sverige och de flesta EU-länder hörde till de 165 länder som stödde Kuba. I EU var det bara Ungern som röstade med USA. Men Söder ger sig inte: den 5 november 2025 upprepar han samma påståenden om Kuba och kräver i en skriftlig fråga svar av utrikesministern varför Sverige röstade för Kubas resolution i FN.

SD påstår vidare felaktigt att Kuba är en "entusiastisk sovjetisk och rysk proxy", trots att Kuba lagt ned sin röst i FN när Ukrainakriget diskuterats. Det är samma position som många länder i det Globala Syd har. Att Kuba skulle konfrontera Ryssland, ställa sig på USA:s och NATO:s sida, vore detsamma som harakiri.

SD säger också att "Havannaregimen aktivt arbetat för att undergräva demokratin i hela regionen, med en direkt roll i att stödja diktaturer i Venezuela och Nicaragua."

Faktum är att Kubas internationella insatser helt domineras av hälsovårdsprojekt där fattiga människor, i många fall för första gången, får tillgång till läkarvård. Men SD ser också det som komprometterande.

SD: "EU finansierar också olika ut-

vecklingsprojekt som stöder förtryck och bristfälliga totalitära institutioner."

De projekt EU prioriterar och SD är emot är bland annat: hållbart jordbruk och livsmedelssäkerhet, förnybar energi och åtgärder mot klimatförändring, modernisering av ekonomin, vatten och sanitet och hälsa och pandemiberedskap. (Om EU:s projekt kan man läsa på Europeiska Unionens sida *EU Projects with Cuba*)

Hur dessa projekt stöder "diktaturen" är upp till SD att visa. Söder får definitivt inte medhåll av kubanerna som i sitt extremt utsatta läge är glada för varje litet bidrag.

Regeringens svar på SD:s senaste anti-kubanska motion var, föga förvånande, positivt: "Regeringens linje är fortsatt att EU:s engagemangspolitik med Kuba inte ger önskvärt resultat. En översyn av det rådande PDCA-avtalet inklusive EU:s bistånd till Kuba är därför befogad." (Benjamin Dousa, biståndsminister, Riksdagen i oktober 2025)

Men SD är inte ensamt bland Sveriges riksdagspartier i angreppen på Kuba.

Tidigare har Socialdemokraterna givit stöd till regeringsfientliga kubanska organisationer genom studentföreningen Laboremus och Olof Palme-centret. Deras representant i Kuba hette Anna Ardin. Om henne sade den kubanske samarbetspartnern Manuel Cuesta Morúa: "Hon framträdde ofta i media och pratade om Kuba och hon försökte styra oss i en riktning som hon ansåg vara den rätta, och bestämma hur vi borde arbeta. Hon respekterade inte vår organisatoriska struktur och vårt sätt att arbeta. Hon framstod som typfall på en person med väldigt hög självuppskattning och som ville göra politisk karriär i Sverige på vår bekostnad."

Ardin har inte ändrat inställning. Hon har flera gånger hävdat att grupper som stödjer den kubanska revolutionen borde utestängas från Socialistiskt forum och fortsätter skriva om Kuba i svensk press. Olof Palme-centret har inte längre Kuba på programmet.



Våra skattepengar går till att ytterligare försvåra livet för kubanerna. Bild: Cubadebate

Däremot är SILC, liberalernas organisation för att distribuera skattemedel utomlands, aktivt i arbetet mot Kuba. SILC är nära knutet till det delvis USA-finansierade Civil Rights Defenders, CRD.

Liberalernas "demokratiorganisation" har länge haft Kuba som prioriterat angreppsmål. Den har, liksom KD och SD, propagerat mot EU:s avtal med Kuba och de publicerar mängder med kampanjmaterial riktade mot ön. Frontfiguren är Erik Jennische, som dessutom är Latinamerika-ansvarig, eller som det heter på hemsidan: "Interim Director Security and Innovation Department". Jennische får regelbundet utrymme i mainstreammedia som "expert".

Också KD är emot avtalet mellan EU och Kuba. I KD:s EU-valmanifest kan vi läsa: "Kristdemokraterna i Sveriges riksdag röstade emot svenskt stöd till EU:s samverkansavtal med Kuba, det så kallade PCDA-avtalet. Kristdemokraterna vill att samverkansavtalet mellan EU och Kuba upphävs, att EU avbryter allt stöd till institutioner som står under inflytande av den kommunistiska regimen, och istället ökar stöd – moraliskt, politiskt och finansiellt genom riktat bistånd – till demokrati rörelsen på Kuba."

Vilka organisationer KD menar sägs inte. Men är det någon opposition i något land som är välfinansierat, så är det oppositionen i Kuba. Där är det en lönande sysselsättning då miljonerna flödar in från främst USA, minst 25 miljoner dollar om året. Till

det kommer så en rännil från Sverige.

Vi minns också KD:s representant Aron Modig som 2012, tillsammans med Angel Carromero från spanska högerpartiet PP, levererade pengar till "dissidenterna" i Kuba. Det slutade med att den för trafikförseelser i Spanien flerfaldigt dömd Carrromero i hög fart kraschade mot ett träd. De två dissidenterna i baksätet dog. Modig hävdade att han inget sett för att han sov i bilen. Väl hemma i Sverige kom minnet tillbaka och han hävdade att de kraschat för att de var jagade av den kubanska säkerhetstjänsten. Modig skulle alltså ha sovit medan de var i en vild biljakt!

Spanska domstolar tillbakavisade kategoriskt Modigs/Carromeros historia. Den har bara fått stöd i extrema högerkretsar. Dottern till den ene omkomne, Maria Payá, är numera utnämnd av USA till människorättsföreträdare i OAS. Modig sitter i KD:s partistyrrelse.

Var och en kan ju fundera på hur mycket alla dessa skattefinansierade projekt bidrar till att förbättra livet för kubanerna. Miljonerna skulle kunnat användas till att bidra till att lindra bristerna som uppstått på grund av USAs mördande blockad. Men istället går våra skattepengar till att ytterligare försvåra livet för invånarna på ön.

ZOLTAN TIROLER

Denna artikel har tidigare publicerats i Parabol.



När säger Europa: "det är nog nu"? Bild: Moro

Trump och Europa

Trump må använda USA:s statliga institutioner för sitt och sina vänners berikande och bete sig allt mer som en kriminell maffiaboss, men att tro att USAs aggressiva utrikespolitik, imperialism och plundring är något som började för ett drygt år sedan är en lögn och självbedrägeri.

Det som Västeuropa fått känna på de senaste veckorna i relation till Grönland är en västanvind i förhållande till vad i synnerhet Latinamerika haft som sin vardag sen republikens bildande 1776, men i synnerhet de senaste 160 åren. Det har haft olika namn och klämkäcka slogans; *Manifest Destiny*, Monroe-doktrinen (senare känd som Donroe-doktrinen), Roosevelt-doktrinen, *Good Neighbour*-politiken, Framstegsalliansen, *Project för a New American Century*, Santa Fe-dokumentet.

I samtliga fall har det skapat en ideologisk inramning för att försvara USA-ledd dominans i syfte att kontrollera kontinentens naturresurser, slå ner demokratiska rörelser och bygga en lojal och korrupt politiker-klass och lojala nationella arméer som oberoende av eventuella val tjänat husbonden i norr.

Även om det var liberala industrikapitalister som segrade över konservativa agrarkapitalister i det amerikanska inbördeskriget har USA konsekvent stöttat konservativa jordägare i Latinamerika med vapenmakt, interventioner och kupper, vilket skapat en klasstruktur där mäktiga jordägare och en USA-orienterad *comp-radorklass* underlättat utplundring, desillusion och utländsk kontroll och effektivt hållit tillbaka utveckling av en inhemsk industri och välfärd där den enda möjligheten för kontinentens fattiga varit att i miljoner migrera norrut.

Under 1900-talet har USA invaderat, ockuperat, bombat och kuppstat samtliga länder i Latinamerika, vid ett eller flera tillfällen. Man har direkt och indirekt mördat hundratusentals civila. Det land som försvarat sin självständighet och sitt oberoende, Kuba, har fått betala ett pris som är svårt att ta in. Tusentals mördade och lemlästade i terrorattacker och invasionsförsök. Ett helt folk som fått sina drömmar slaktade genom världshistoriens längsta ekonomiska och finansiella blockad som effektivt strypt varje form av utvecklingsmöjlighet.

Och bara för att vara tydlig – detta handlar inte om kalla kriget eller någon form av avlägsen historia. Sedan millennieskiftet har USA direkt intervenerat militärt eller stöttat kupper i åtta länder i Latinamerika, under demokratiska såväl som republikanska administrationer. Om man därutöver lägger valpåverkansoperationer, sanktioner, underrättelseoperationer och mjuka kupper så är vi uppe i 18-20 länder, i praktiken samtliga på kontinenten.

Det senaste årets militarisering och upptrappning i Karibien, som kulminerade i öppen piratverksamhet och bombningarna av Venezuela och kidnappningen av landets president och första dam, var en del av en politik som gällt sedan lång tid före den nuvarande dårens intåg i vita huset. Allt detta har skett med Europas tysta och ibland öppna stöd. Upprördheten kom först när den amerikanska arrogansen riktades mot Kanada och Danmark.

Kanadas premiärminister Mark Carney hyllas nu med rätta för att han i Davos höll ett förvånansvärt ärligt tal om hur *Pax Americana* och det påhittade begreppet "den regelbaserade världsordningen", varit en falsk



Denna simpla paroll upprepas över hela världen. Bild: Alba Ciudad, TeleSUR

berättelse som väst slutit upp bakom för att det gynnat dem. Han menar att det nu är dags att erkänna att det byggts på dubbelmoral och det vi nu ser med Grönland lett till ett brott, "a rupture", med den gamla föreställningsvärlden.

Samtidigt som Carneys tal säkerligen kommer att ses av framtida historiker som någon form av vändpunkt bör vi komma ihåg att samma Carney bara för två veckor sedan inte förmådde fördöma USA:s bombningar av Venezuela och kidnappning av dess president.

Som riksbankschef i Storbritannien var han vidare den som godkände stölden av Venezuelas guldreserv efter det att Trump under sin första presidentperiod olagligt erkänt pajasen Juan Guaidó som Venezuelas president och gett honom förfoganderätten över miljarder dollar i venezolanska tillgångar, som han och Trumps vänner sedan kunde plundra samtidigt som Venezuelas ekonomi kollapsade och därmed utlöste en av efterkrigstidens största flyktingkriser.

Vad har ändrats på två veckor som

plötsligt gör Carney till folkrättens försvarare? Jo, Kanada har slutit ett handelsavtal med Kina som gör landet till "privilegierad partner". Som den indiske marxisten Vijay Prashad kommenterade: "The U.S. is collapsing and Carney knows that the bread is being buttered in Beijing. Opportunist. Not a visionary."

Bortsett från att Europa inte dragit samma korrekta slutsatser om var "the bread is buttered" som Kanada, kan samma omdöme fällas över "vår" nyfunna antiimperialism och vilja att stå upp för Grönland. Vi är fortsatt lika selektiva i vårt försvar av internationell rätt som före Grönlands-krisen. Europa har varit tysta när USA bombat andra länder vid 622 tillfällen de senaste 12 månaderna.

Vi har varit tysta när man bara under förra året öppet och direkt blandat sig i och påverkat president- och parlamentsvalen i Ecuador, Honduras, Argentina, Chile och Bolivia. I vissa fall implicit och i andra genom hot och villkorande. Vi har varit tysta när man öppet har hotat Kuba, Colombia och Mexico med bombningar och militära interventioner.

Vår dubbelmoral och "selektiva anti-imperialism" är ett lika stort, om inte större hot mot den internationella rättsordningen och världsfreden som mobbaren i Vita Huset, som i vart fall är öppen och ärlig med sitt förakt för multilateralism och diplomati.

En ny världsordning är en ödesfråga för framtida generationer européer och en akut nödvändighet för miljarder människor i Latinamerika och det Globala Syd. Det uppnås inte genom att försöka tillmötesgå ett sönderfallande imperium lett av en psykotisk galning. Om det bästa vi kan hoppas på är en opportunistisk politiker som Kanadas premiärminister Carney, så hoppas jag att 2026 för med sig lite kanadensisk opportunist till Europa, för den cirkus vi har nu i Bryssel, Stockholm och Berlin är både outhärdlig och livsfarlig.

OLA NILSSON

Skribenten är folkhögskolelärare.



T.v.: Överlämning av medicinskt material. T.h.: Synundersökning. Bilder: Hector Flores

Solidaritet över gränserna

Det svensk-kubanska samarbetet stärker vården och utbildningen i Guantánamo. De värdefulla donationerna skänker hopp och framtidstro i Kuba.

Förra hösten stärktes vänskapsbanden mellan Sverige och Kuba ytterligare när viktiga donationer av sjukvårdsmaterial och skolutrustning nådde fram till behövande i Guantánamo.

Det var på morgonen som det allmänna sjukhuset Dr. Agostinho Neto tog emot ett generöst bidrag bestående av medicinska förnödenheter och läkemedel, överlämnat av Héctor Flores Rojas – medlem i Svensk-Kubanska Föreningen och engagerad i projektet "*A Cuba hay que quererla*". Projektet leds av sångaren Raúl Torres samt Amado Riola och syftar till att förbättra livsvillkoren för lokalbefolkningen genom solidaritet och konkret hjälp.

Överlämningen ägde rum i närvaro av representanter från sjukhusledningen, specialister från Plaza de la Revolución Mariana Grajales Coello

samt ledamöter från det lokala rådet Caribe. Allas närvaro underströk det starka kollektiva engagemanget för hälsa och välfärd i regionen. De donerade materialen stärker sjukhusets kapacitet och skapar nya möjligheter till bättre vård för patienter.

Samtidigt fortsätter insatsen för utbildning: skolmaterial har delats ut till den lilla skolan "Alberto Figueras", där elever och rektorn tog emot gåvorna med stor uppskattning och ett värmande tacktal. Dessa initiativ visar tydligt att Kuba inte står ensamt – det internationella stödet lever och frodas.

Efter de lyckade donationerna återvände organisationens representanter till Havanna, fyllda av tacksamhet över det varma mottagande och de hjärtliga reaktioner de möttes av i Guantánamo. Ett särskilt tack riktas till alla som engagerat sig och bidra-

git till att göra dessa aktiviteter möjliga, från samordnare till givare.

Ett annat exempel på solidaritet är utdelningen av glasögon för äldre på den gemenskapsmarknad som anordnats av rådet Caribe i Guantánamo. Tack vare samarbete mellan ordföranden Mariela, specialister inom optik och optometri från polikliniken Emilio Daudinot samt projektets eldsjäl kunde många äldre nu se framtiden lite klarare – bokstavligen.

Sammanfattningsvis visar dessa insatser att solidaritet och gemenskap kan skapa verklig förändring, även över landsgränser. Med hjärtat fyllt av tillfredsställelse ser organisationerna fram emot fortsatt samarbete och fler initiativ som stärker vänskapen mellan Sverige och Kuba.

HECTOR FLORES

Bidra till solidariteten!

Svensk-Kubanska Föreningen driver just nu projektet "Resväskor till Kuba". Ska du resa till Kuba kan föreningen betala den extra kostnaden. Vi har klara väskor packade. Kontakta föreningen, info@svensk-kubanska.se innan för godkännande.

Du kan även stödja kampanjen med ett ekonomiskt bidrag: **Swish 123 182 37 72** eller **PG 23 57 15-0**. Tack!



Pedro Castillo (i mitten) omgiven av anhängare under valkampanjen 2021. Bild: The Atlantic

INTERVJU: Pedro Castillo – tre år efter kuppen

2022 tvingades Perus vänsterpresident Pedro Castillo bort från makten genom en parlamentarisk kupp. Den vänsterpartistiske kommunpolitikern Claudia Velásquez, själv med rötter i Peru, intervjuade den före detta presidenten i fängelse, och kastar nytt ljus över frågan.

Jag har bott i Sverige i många år, men mina rötter finns i Peru. Jag brukar rösta i Malmö när det är val i Peru. Valet fungerar så att peruaner röstar på kongressledamöter och president på separata valsedlar vid samma tillfälle. Pedro Castillo Terrones blev president år 2021.

Jag hade engagerat mig i valrörelsen tillsammans med andra aktivister i Sverige och det berodde på att jag kom fram till att vänsterpartiet *Perú Libre*, med läraren och facklig ledare Pedro Castillo, var ett självklart alternativ. Det var väntat att högern skulle göra livet svårt för Castillo eftersom den extrema högern, framför allt partiet *Fuerza Popular*, behöll flera platser i kongressen. Men jag skulle aldrig föreställa mig att jag en dag skulle träffa presidenten Castillo i ett fängelse.

Redan när jag läste de första raderna i *Perú Libres* partiprogram kunde jag tänka mig att lägga min röst där.

Det fanns en förankring i marxistisk teori och därmed en materialistisk analys av samhället, utan omskrivningar, utan rädsla. Jag var så trött på ängsligheten inför vår grundteori, marxismen, i mitt eget parti i Sverige.

Castillo var en känd facklig ledare långt innan presidentvalet när han ledde lärarstrejken 2017 och mobiliserade tiotusentals lärare över hela landet. Lärarnas krav var högre löner, bättre arbetsvillkor, stopp för massuppsägningar kopplade till nyliberala reformer, samt fler resurser till den offentliga utbildningen. Vi röstade för ett annat Peru, för att bryta med den nyliberala verkligheten och det koloniala arv som fortfarande präglar samhället.

Castillo och hans familj utsattes för hat, rasism och förakt. Som den marxistiske psykiatern Frantz Fanon har förklarat är detta ett uttryck för det koloniala mindervärdeskomplexet. Medelklassen i Lima vägrade accep-

tera honom som president, och den marknadsorienterade medierapporteringen bidrog aktivt till att underminera honom på olika sätt.

Under Castillos första år presenterade han omkring 70 reformförslag, som parlamentet vägrade att behandla. Castillo hade ingen tidigare erfarenhet som politiker, och hans tid som president präglades av inkonsekventa beslut och ett ständigt byte av ministrar. Enligt den välkända strategin *lawfare* anklagades Castillo för korruption och för att leda en kriminell organisation, men inga konkreta bevis har lagts fram.

Pedro Castillo höll tal den 7 december 2022. Han meddelade att han skulle upplösa kongressen, men han hade inte planerat något i praktiken. Han häktades anklagad för att ha iscensatt en kupp, trots att han hade immunitet enligt lagstiftning. Sanningen är att Castillo varken planerade eller begick en kupp; det finns



Demonstranter drabbar samman med polisen i Peru, 2022. Bild: Amnesty International

inga bevis för att handlingen åtföljdes av våld, uppror eller ens konkret maktutövning. De mest respekterade juristers bedömningar nonchalerades. Efter den 7 december reste sig befolkningen i protest, men dessa protester slutade med att många demonstranter mördades.

När Castillo föreslog att gruvbolagen skulle betala skatt och att staten skulle stärkas, blev han ett hot mot mäktiga ekonomiska intressen. Castillo dömdes nyligen på falska grunder till elva och ett halvt års fängelse, trots att det inte finns underlag för dessa anklagelser.

Första gången jag träffade Pedro Castillo var det på ett Teams-möte under valrörelsen. Den tillförordnade partiföreträdaren i Sverige kände Castillo och hans familj från tiden då han som facklig ledare ledde lärarnas strejk. Därför kände Castillo till vårt arbete som aktivister och detta ledde till att jag kunde få tillstånd att besöka honom i fängelset Barbadillo utanför Lima.

Under vårt korta samtal, som varade knappt 15 minuter, mötte jag en lugn, varm och konsekvent person. Castillo kallade mig för syster och delade

med sig av två situationer som präglade hans tid som president.

Den ena handlade om hur han erbjöds byggandet av en motorväg som skulle kunna gynna den andinska befolkningen och förbättra kommunikationen, men bara om han kunde ge upp tanken på att omförhandla avtal med stora företag som fått subventioner och skatteavdrag. Den andra situationen handlade om hur landets naturresurser blev stulna av statligt anställd personal. Detta skulle han aldrig gå med på.

Castillo visade sig som en ärlig människa och berättade öppet om sina erfarenheter. Han vägrade svika sitt vallöfte: att återta kontrollen över naturresurserna för en rättvisare fördelning av landets rikedomar, ett vallöfte som bröt mot den etablerade marknadslogiken.

Ingenting tyder på att Pedro Castillo utnyttjat sin ställning som president för att gynna sig själv eller sin familj. Tvärtom saknar han i dag egna ekonomiska resurser och har svårt att ens betala sina advokater som försvarar honom mot de många anklagelser han tvingas bemöta.

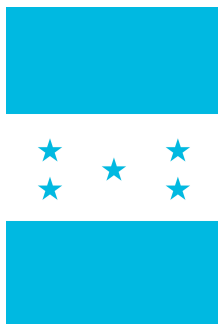
Det är också anmärkningsvärt att partiet Perú Libre bröt med Castillo redan innan han avsattes och där efter agerade på ett sätt som i praktiken sammanföll med den extrema högerens intressen.

Mariátegui, den peruanske marxisten, betonade vikten av att förstå Peru utifrån dess ursprungliga folk och dess historiska strukturer av kolonialism och ekonomiskt förtryck. I Peru ser vi hur ekonomiska eliter, rättssystemet och våldsapparaten mobiliseras när folkets vilja hotar kapitalets intressen. I denna verklighet har vi inget annat val än att upprepa den aymariske ledaren Túpac Katari's ord och fortsätta kämpa: "*Volveremos y seremos millones*": Vi kommer tillbaka och vi kommer att bli miljoner.

CLAUDIA VELÁSQUEZ

Notiser från Vårt Amerika

Tidskriften Kuba må ha ett fokus på just Kuba, men kampen mot USA-imperialismen fortgår ständigt i alla delar av Latinamerika. På detta uppslag samlar vi därför några aktuella notiser från det som den kubanska nationalhjälten José Martí kallade 'Vårt Amerika'.



HONDURAS

Den 30 november 2025 gick Honduras till val, i vilket en vinnare ännu inte kunnat tillkännages. Detta på grund av omfattande valfusk till fördel för högerkandidaten och Trumpfavoriten Nasry Asfura (*Partido Nacional*).

Valfuskets genomförs enligt samma modell som 2017, då den f.d. presidenten och narkotikasmugglaren Juan Orlando Hernández brukade den. Ett omfattande tryck från USA pressar på för att godkänna "rätt" kandidat.



MEXIKO

I en färsk rapport från Ekonomiska kommissionen för Latinamerika och Karibien (CEPAL) bekräftades att fattigdomen i regionen minskat stadigt mellan 2020–2024.

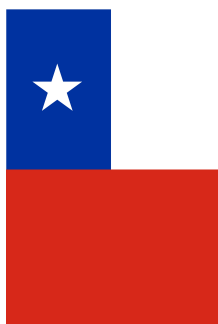
Mexiko bidrog med 60 procent av den totala minskningen, och har vid sidan av Brasilien (30 procent) gjort den mest avgörande insatsen i kampen mot fattigdomen.



COLOMBIA

Vid sidan om Venezuela, Grönland och Mexiko, har USA vänt blicken mot Colombia. Strax efter angreppet mot Venezuela uttalade sig president Donald Trump positivt om ett militärt ingrepp i Colombia.

Med klassisk amerikansk finkänslighet uppmanade han landets president Gustavo Petro, som utmärkt sig i sin skarpa kritik mot USA: "*watch your ass*". Enligt Petro förbereder sig landet för varje eventualitet.



CHILE

I Chile besegrade fascisten Antonio Kast i december vänsterkandidaten Jeannette Jara och valdes till president med 58% emot Jaras 41%.

Det är inte bara ideologiskt som Kast är arvtogare till fascismen; hans far, Michael Kast, var medlem i det tyska nazistpartiet och deltog i Operation Barbarossa som utstationerad på det ockuperade Krim. Fascismen har återvänt till Chile, inte genom en kupp, utan genom val.



EL SALVADOR

Nya uppgifter fortsätter att publiceras om det koncentrationsläger, CECOT, till vilket tusentals "illegala migranter" deporterats från USA sedan president Nayib Bukele slöt ett avtal med USA-regeringen i februari 2025.

Fångarna har vittnat om brutal misshandel, inhumant små celler och medveten vågran av mat och medicin åt de intagna. En venezolansk fånge sade till *60 Minutes*: "När man kommer dit, vet man redan att man är i helvetet."



ECUADOR

Sedan vänsterregeringen i Ecuador ersattes av högern för tio år sedan i en kupp har våldet, morden och droghandeln exploderat. Regeringen meddelade nyligen att omkring 10 000 soldater kommer sättas in i landets kustprovinser.

Mordfrekvensen låg 2025 på 52 mord per 100 000 invånare, ett av de högsta i regionen. Enligt andra rapporter har antalet våldsamma dödsfall bland minderåriga ökat med över 1 000 procent på sju år.



ARGENTINA

En tredje rapport om insatsen av säkerhetsstyrkor vid demonstrationer under de två första åren av Javier Mileis och Jorge Macris regeringar visar på en systematisk och selektiv ökning av repressionen mot sociala mobiliseringar.

Särskilt har våldet slagit mot pensionärer, journalister, människorättsförsvarare och minderåriga. Rapporten visar på en ökning till 2 585 skadade av våldsapparaten på två år.



BOLIVIA

Demonstrationer bröt ut i La Paz sedan den högerregeringen, ledd av Rodrigo Paz, avskaffat bränslesubventionen via dekret. Tusentals arbetare marscherade mot huvudstaden, där de rök ihop med polisen.

En dialog inleddes mellan fackföreningarna och regeringen, utan resultat. Demonstrationsledarna har varnat regeringen om att barrikader kommer upprättas, ifall inte dekretet dras tillbaka.



Besök från Norge



Johanne med två av barnen på hemmet. Bild: Fredrik Götze

I början på november kom två unga damer på besök i Havanna. Jag är vän med pappan till den ena. De jobbar bägge inom sjukvården i Norge. Den ena är ambulansförare och den andra jobbar inom akutvården. Dom har bägge varit utomlands på biståndsarbete i Afrika och Filippinerna.

De ställde en fråga när vi var i centrala Havanna: "Var är alla gatubarnen?" Som tur är har jag en kontakt som kunde låta oss få besöka ett statligt barnhem i stadsdelen La Lisa.

De norska jenterna blev överraskade av hur bra barnen hade det. Vilken omvårdnad och omtanke det fanns på hemmet. Det gör alltid lite ont i hjärtat att se barn som inte har en mamma eller pappa, men också glädje av att se hur bra den kubanska staten tar hand om dessa barn.

När tjejerna åkte hem sa de att den bilden de fått av Kuba från media i Norge inte alls stämmer med verkligheten. Dom var väldigt nöjda med sin semester och skulle garanterat komma tillbaka och bjuda med vänner för att se verkligheten.

FREDRIK GÖTZE

Ja, må han leva!

Den 13 augusti 2026 skulle den store revolutionären och statsmannen Fidel Castro ha fyllt hundra år.

Castro, som somnade in den 25 november 2016, är vid sidan av sin kamrat Ernesto "Che" Guevara det närmaste man kommer ett ansikte på den kubanska revolutionen. Med sitt exempel inspirerade han frihetskämpar som Ahmed Ben Bella och Nelson Mandela – och självfallet det kubanska folk för vilket han kämpade hela livet.

Jubileumsåret kommer självfallet att uppmärksammas i Tidskriften Kuba, så håll utkik under året!



Fidel Castro. Bild: Cubadebate

SMÅTT & GOTT

Skratt i mörkret

I en alltmer dyster samtid, kan man få lite tröst av den kubanska optimismen. I sången *Mira yan-quí, como nos reímos* (Se, jänkare, hur vi skrattar), sjöng så kubanen Carlos Puebla:

*Jag vet att det gör dig illa
Allt det, som vi vunnit
Det är därför, ifall vi segrar
Som du vredgas och lider*

*Från allt som du tänker och säger
I din besatthet vid förtal
Se, jänkare, hur vi skrattar
Ha ha ha ha ha ha ha*

Kubanerna fortsätter att skratta åt USA – liksom alla världens förtryckta folk. För de vet, att en ljusare morgondag hägrar.

EL DIBUJO - "MOT NYA FRONTER"

Tecknare: Ryömä



KONTAKTINFORMATION Svensk-Kubanska Föreningen

FÖRENINGENS ORDFÖRANDE

Matías Diessler, 073-994 35 16
mdiessler@gmail.com

KANSLI: 08-31 95 30
info@svensk-kubanska.se

www.svensk-kubanska.se

AVESTA

Lars Steiner, 073-040 93 41
larsteiner18@gmail.com

BODEN

Anna-Greta Wallmark, 070-371 97 89
annagreta.wallmark@gmail.com

BOLLNÄS

Magnus Hedman, 073-654 81 85
hedmanmagnus@hotmail.com

BORÄS - SJUHÄRAD

Bengt Persson, 070-453 02 41
bengtbp@yahoo.se

ESKILSTUNA

Betty Möller, 073-022 98 73
bettymoller02@gmail.com

FINSPÅNG

Carlinge Wisberg, 076-311 53 38
callewisberg@hotmail.com

GISLAVED

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostrand05@gmail.com

GOTLAND

Klas Hallberg, 073-806 67 90
klasojh@gmail.com

GÖTEBORG

Claudio Alvarez, 070-259 17 71
svensk.kubanska.goteborg@gmail.com

HAGFORS

Hans Skagerlind, 070-555 92 91
uh.skagerlind@live.com

HALMSTAD

Bror Persson, 070-203 14 88
brorpersson@telia.com

HAVANNA - KUBA

Eggis Johansson
Whatsapp +53 5-697 74 08
eggis.egge@gmail.com

HELSINGBORG

Joel Assarsson, 073-661 28 49
philuren.ja@gmail.com

HUDIKSVAL

Thomas Thornell, 070-949 44 97
thomas.thornell@telia.com

HULTSFRED

Rolf Lif, 076-303 33 41

JÖNKÖPING

Mats Werning, 070-692 96 00
mats.werning@gmail.com

KARLSKRONA

Ulf Bjerén, 076-405 99 70
ulf@bjerén.se

KARLSTAD

Pär Letell, 070-095 07 22
pletell47@gmail.com

KUNGÄLV

Jonas Hammarström, 073-036 40 33
jonas.hammarstrom@telia.com

LINKÖPING

John Godoy, 070-222 56 70
john.joseph.godoy@gmail.com

LUDVIKA

Marcus Wetterberg, 076-142 41 43
marcus.wetterberg@gmail.com

LULEÅ

Jan Englund, 070-338 40 44
jan.g.englund@gmail.com

LUND

Lars Nerpin, 070-272 55 27
larsnerpin@outlook.com

LYSEKIL - FYRBODAL

Bengt-Olof Andersson, 070-884 19 52
bengt.olof.andersson@gmail.com

MALMÖ - SÖDRA SKÅNE

Winnie Svendsen, 070-940 29 12
winnie.svendsen@minepost.nu

MORA

Vivi Sandström, 070-635 84 31
sandstromvivi@gmail.com

NORBERG

Arne Andersson, 070-373 98 51
over-stock-och-sten@telia.com

NORRKÖPING

Marta Gutiérrez, 070-527 41 70
marta.gutierrez.sanmartin@gmail.com

NYBRO

Johan Karlsson, 070-562 56 30
brown_sand00@hotmail.com

PAJALA

Reino Esberg, 072-740 94 10

SALA

Carina Kreku, 070-588 52 52
svensk-kubanska@admanum.se

SKELLEFTEÅ

Sune Marklund, 070-245 41 52
sunemarklund@gmail.com

STOCKHOLM

Rolando Zanzi
svenskukubanska.sth@gmail.com

SUNDSVALL

Bertil Olsson, 070-225 41 05
olssonbertil14@gmail.com

UDDEVALLA - FYRBODAL

Eva Ludvigsson, 073-046 18 89
evalud@live.com

ULRICEHAMN - SJUHÄRAD

Arne Sjögren, 0321-157 74
arne@sjogren.info

UMEÅ

Oskar Wigren, 072-718 63 94
oskar_wigren@yahoo.com

UPPSALA

Stefan Bergström, 070-821 69 61
stefan.bergstrom1959@gmail.com

VALDEMARSVIK

Karl Tingström, 070-242 69 62
karl.tingstrom@gmail.com

VARBERG

Marianne Dovemark, 070-956 68 85
mariannedovemark@gmail.com

VÄRNAMO

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostrand05@gmail.com

VÄSTERÅS

Nidia Aman, 076-402 44 27
nidialoarte@gmail.com

VÄXJÖ

Juan Carlos Sepúlveda, 070-207 89 96
coto55@hotmail.com

ÅNGE

Monica Stenberg, 073-352 98 78
monica.stenberg@telia.com

ÖREBRO

Hannes Pakarinen, 072-572 57 20
hannes.pakarinen@gmail.com

ÖSTERSUND

Arne Olofsson, 070-512 15 83
arne.olofsson1951@gmail.com

ÖSTRA SKÅNE

Ingemar Gustafsson, 070-722 56 39
moppan53@gmail.com





Åk på första maj-brigaden 2026!

Det kubanska institutet för vänskap med folken (ICAP) och dess resebyrå Amistur Cuba bjuder in alla Kubavänner världen över att delta på den nittonde internationella maj-brigaden mellan 26 april och 9 maj.

Programmet innefattar dagar av frivilligt arbete, möten med representanter för politiska och massorganisationer, institutioner och folket. Dessutom planeras besök till historiskt, ekonomiskt, kulturellt och socialt intressanta platser i provinserna Havanna, Artemisa och Cienfuegos, och självfallet deltagande på den stora första maj-demonstrationen i Havanna.

Medlemskap i Svensk-Kubanska Föreningen är obligatoriskt för anmälan. För mer information och anmälan, kontakta info@svensk-kubanska.se.

Övriga brigader

Under 2026 anordnas även en sommarbrigad (30 juli-15 augusti) och den Nordiska brigaden (december-januari). För mer information och anmälan, kontakta info@svensk-kubanska.se.

Svensk-Kubanska Föreningen
svensk-kubanska.se